

THOREGON

Ernst Vlček

DŽEROVÉ

Přeložil Jiří Podbrdský

1.

„Košá, Džerro, kosa!“ popoháněl Fellokk své druhy, když běželi tunelem.

Pro mladého, ale proslulého válečníka to byla už šestá akce v Terranii - a možná také poslední, neboť situace se vyhrocovala čím dál víc. Pozemšťany děsily četné nevysvětlitelné události, k nimž docházelo v jejich městě. A chtěli se konečně dozvědět, co se skrývá za takzvanou faktem rovou bariérou. Ti vlasatí měkkýši budou zírat! .Hned při prvním průzkumu přišel Fel-

lokk o svého průvodce Acktima, kterého sežrala obluda z terranské zoologické zahrady. Nyní měl s sebou už jen Konracka a Šickora. Byl by si mohl obstarat posilu -každý Džerro by byl pyšný, kdyby ho mohl doprovázet - jemu ale stačili dva spolubojovníci.

Fellokk zamířil do Terranie raději podzemím. Kdyby si vzali chřeše, byli by možná rychlejší a pohyblivější, ale od chvíle, kdy několik Džerrů ohlásilo, že byli zaměřeni, když letěli v chresích, také Poulones zakázal používat tyto stroje pro jednu osobu.

Ne, že by Fellokk dal něco na Poulonesův zákaz - vůbec si nevážil džersského vůdce. Nepoužíval chrese proto, že mu nepřipadaly příliš bezpečné. Podzemní tunely zaručovaly průzkumníkům dokonale, zeje nikdo neobjeví.

Pod megalopolí Terrania byla rozsáhlá síť zařízení, tunelů a kanálů, mnohé z nich byly pozůstatky z dob dávno minulých. Bylo to svým způsobem město pod městem a hodilo se nejlépe pro záměry Džerrů. A když někde chyběl tunel, sami si ho vyhrabali stejně jako ty, které byly prodloužením jeskynního systému dopraveného sem spolu s faktorovým elementem.

Šickor svou nešikovností málem zhatil předchozí akci. Oddíl se přesouval podzemím k tiché čtvrti na východě Terranie, v níž nikdy předtím nebyl. Fellokk byl vybaven lokalizační přilbou, kombinovaným boga-, něm a neurobičem někdy nazývaným rovněž neuroštětec; tentokrát si nenasadil na roh bodák. Pod ochranou deflektorových polí vylezli na povrch údržbářskou Šachtou. Na ulicích bylo jen několik málo Terranců a ani na výše položených dopravníkových pásech nebylo příliš živo. Ve vzduchu nebyly vidět skoro žádné stroje. Ze stanice podzemky se tu a tam vynořilo pár lidí chvíli poté, co v ní zastavil vlak. I ti se ale rychle ztratili v soutěškách mezi vysokými budovami.

Tohle byla zjevně nejospalejší terranijská čtvrť.

Džerrové nikde nezaměřili žádné roboty ani policisty. Nehrozilo jim tedy žádné nebezpečí. Fellokk si proto přehodil bogan a neurobič nedbale přes rameno. Jeho tělo mělo téměř klidovou teplotu.

A pak spatřili podivnou stavbu stojící ve stínu výškových domů. Vůbec se nehodila do okolních výtvorů moderní architektury.

„Proč tu Terranci nechali stát tuhle starou barabiznu?“ zvolal Konrack.

„Zřejmě jí přiřkládjí zvláštní význam,“ řekl Šickor.

„Podíváme se, co je uvnitř,“ rozhodl Fellokk.

Vysoká vrata byla pootevřená tak, že jimi mohli i statní Dženové snadno proklouznout. Uvnitř bylo chladno a šero. Barevnými skly v úzkých oknech zakončených nahoře obloukem v bočních zdech pronikalo jen málo světla. Vysoká štíhlá stavba neměla žádná poschodí a klenutý strop podpíraly pilíře. Síní se do dvou třetin táhly řady lavic rozdělených uličkou. Vpravo a vlevo od lavic byly postranní chodby. Protilehlá strana síně byla vyzdobena obrazy, soškami a zlacenými deskami.

A mezi tím se rozvážně činil muž v překrásné uniformě. Pomáhali mu čtyři pomenší a o dost mladší Terranci, kterým co chvíli vydával tiché pokyny. Krátce nato někam zmizel a čtyři mladíci si začali mezi sebou ihned Šuškat.

Veškerá nádhera síně však bledla ve srovnání s relikvií, Jež se nacházela v jejím optickém středu. Byl to vysoký trám překřížený menším příčným břevnem. A na této konstrukci byl přibit nějaký Terranec. Hlava mu smutně visela na stranu a měl ji ozdobenou trnovým okružím.

Nebyl to samozřejmě žádný Pozemšťan z masa a krve, nýbrž jen socha. Presto udělala na Fellokka hluboký dojem. Ztělesňovala násilí a utrpení. Dokládala snad novou, krutou stránku Terranců, která zůstávala zatím Džerrům skryta?

Šickor rýpl do Fellokka a ukázal na podivnou plastiku. „Že by tu měli nějakou mučírnu nebo co?“ pošeptal mu. „Co myslíš, Fellokku?“

Mladí Terranci museli mít nejspíš dobrý sluch, neboť dva z nich sebou trhli a pátravě se rozhlédli v domnělé mučírě.

„Slyšeli jste taky něčí hlas?“ vyhrkl jeden z nich.

„Je tu někdo?“ zvolal druhý.

Fellokk se celý napjal. Chystal se vrhnout na čtyři Pozemšťany. Chtěl je žahnout

bičem, ochromit je a odvléct do hradu. Vtom ale jeden z Pozemšťanů ostatní okřikl: „Nejspíš jste slyšeli nějaké duchy.“ Džerro se opět uvolnil.

Konnack mu dával naléhavě najevo, že chce vědět, o čem se mladí Terranci baví, ale Fellokk se zatvářil odmítavě. Byl jediný z komanda, který u sebe měl ukořistěný translátor a rozuměl tomu, o čem si Pozemšťané povídají. Džerrové podobný skvělý přístroj neznali, ve své domovině se domlouvali jen džersky nebo glaušsky nebo prostě zbraní - tomu rozuměl každý.

Vtom dovnitř začali vraty vcházet lidé.

^^^

Nejprve se objevili dva Terranci a za nimi se trousili ve větších či menších skupinkách další. Fellokk a jeho dva druhové museli ustoupit, aby se vyhnuli zrádnému tělesnému kontaktu. Všechny lavice byly zanedlouho obsazené, ale dovnitř se hrnuli další lidé a zaplnili dokonce i postranní -chodby. Jen uprostřed zůstalo volno. Fellokk se vznesl na antigravu do výšky a zachytil se výstupku jednoho sloupu. Šickor a Konrack ho napodobili.

„Hej, Fellokku, co tu vlastně pohledáváme?“ ozval se Šickor.

„Chci se dozvědět, co se tu bude dít,“ odpověděl Fellokk. „Čím víc toho budeme o Terrancích vědět, tím lépe se jim dostaneme na kopytku.“

Konečně zaujali všichni návštěvníci svá místa. Znovu se objevil starý Terranec v přepychové uniformě doprovázený čtyřmi mladšími pomocníky a spustil zpěvavý proslov v řeči, kterou Fellokkův translátor nepřekládal. Po nějaké době nastala přestávka a dovnitř vstoupily vraty slavnostně dvě nerovné dvojice: postarší muž a mladá žena celá v bílém a za nimi mladík v černém a po jeho boku starší žena.

Na rozdíl od Džerrů dávali Pozemšťané

vždy najevo svá pohlaví. Jistě, zahalovali je, ale mohli je používat kdykoli, a ne jen v určitých obdobích jako Džerrové. Ženy se daly poznat na první pohled už podle oblečení, účesu a sekundárních pohlavních znaků ve výši hrudníku. Vlastně na tom byli jako zvířata: Sice neřídili pořád, byli, však připraveni pářit se kdykoli. Fellokk při této představě kupodivu nepocíťoval žádný hnus.

Starší Terranec si vyměnil místo s mužem v černém a oba mladí posléze poklekli před slavnostně vyzdobeným Pozemšťanem. Ten před nimi kreslil do vzduchu určité symboly a monotónně hovořil řečí, jež se nedala přeložit.

Fellokk si už už myslel, že se tento nudný obřad potáhne donekonečna, když vtom se to stalo.

Šickor se utrhł od sloupu - potom se omlouval, že mu vysadil antigrav - a zřít se s rachotem dolů. Pod vahou svého těla pohřbil tři Terrance. Jeden z nich se nehýbal, když se Džerro vzápětí zvedl. Možná byl dokonce po smrti. Fellokk využil nastalého zmatku, odrazil se a skočil dolů. „Kosa, Džerrové, kosa!“ přikázal současně.

Když byl těsně u obou mladých Terranců, aktivoval neuroštětec a přetřel je jím. Znehybněli. Popadl dívku v bílém s načesanými vlasy a Konrackovi přenechal jejího paralyzovaného partnera. Proběhli rychle řvoucím davem k východu. Tam si Fellokk hodil bezvládnou ženu lehkou jako pírko přes rameno a vyřít se vraty ven. Ostatní dva vyběhli za ním. Před sebou spatřili čtyři roboty přilákané k budově rykem a randálem.

Šickor okamžitě aktivoval kombinovaný bogan. Hodil po každém robotovi granátem a všichni tři bez problémů dorazili k Šachtě a zmizeli v podzemí. Další překážky na sebe ovšem nedaly čekat.

Ještě mnohem dřív, než dosáhli faktor-

ve bariéry, jim lokalizace prozradila,' že jsou od bariéry odříznuti silnými terranskými Jednotkami. Nemohli pokračovat v cestě, protože jim hrozilo, že budou zaměřeni.

Potom Fellock zjistil pohyby vojsk nad jejich hlavami. Nemohl málem uvěřit tomu, co mu udával jeho lokátor. A přece všechno nasvědčovalo tomu, že Terranci zaútočili těžkými letouny na faktorový element.

„To je naše šance," prohlásil spokojeně. Nepochyboval o tom, že Pozemšťané si útok krvavě odsákou, protože věděl dob" re, jak silná je obrana uvnitř bariéry.

„Kosa, Džerrové, kosa!" přikázal znovu.

Hnali se podzemními Štolami pod faktorovou bariérou a pak dál jeskynním systémem pod povrchem Thorrimu směrem ke Goušaranu. Když dorazili do obří kosmické lodě, připomínající hrad, krvavá řez s Terranci už skončila. Na bojišti bylo posbíráno víc než sto mrtvých a téměř čtyři sta raněných uvrhli obránci do žaláře, aby dělali společnost svým soukmenovcům, kteří sem byli odvedeni při různých menších operacích.

Pozemšťané I

Když se u něj po porážce ve faktorovém elementu na jižním okraji Terranie ohlásila První Pozemšťanka, počítal Cistolo Khan s tím, že ho patřičně seřve. Koneckonců zahájil celou akci na vlastní pěst, proti její výslovně vůli.

Paola Dašmaganova však nebyla proti všemu očekávání nijak rozčilená, jen otrávená. „Ukázalo nám to jasně, že se ve faktorovém elementu skrývá vážná hrozba," řekla. „Jeana! jsi správně, Khane. Dodatečně tedy schvaluji tuto akci. Stojím plně za tebou. Máš všechny pravomoci pro dal--Si postup. Co podnikneš?"

Komisař LSP jí vysvětlil, jaká učinil opatření. Zaprvé přikázal, aby byl vyklí

zen asi kilometrový pruh kolem faktorového elementu ~ stala se z něj nárazníková zóna, do níž nemají civilisté přístup. Věděl, že vyklizení neproběhlo úplně. Mnozí tvrdohlavě! zůstali ve svých bytech a nebylo možné je vyhnat násilím. Byl však spokojen s tím. Čeho dosáhl.

V tomto bezpečnostním pásu hlídali pouze roboti. A kromě toho celý kotel uzavíralo vojsko o síle 100 000 mužů. Měli k dispozici kluzáky a transportéry všech velikostí, aby mohli kdykoli zaútočit na faktorový element - nebo se při nejhorším dostatečně rychle stáhnout.

Podél celé frontové linie zaujala postavení těžká děla, hlavně namířené na faktorový element. Na kosmodromu byla v pohotovosti flotila lehkých a těžkých křižníků a plavidel třídy VESTA. K lomu bylo možné připočítat ještě patnáct lodí NOVA vedených PAPERMOONEM, které se daly v krajním případě nasadit proti faktorovému elementu. Khan spoléhal na to, že neznámého protivníka zastraší už pouhá velikost lodí NOVA - tak jako tak bylo nemyslitelné použít je nad městskou zástavbou.

„Chtěl bych, aby další útok vedly především vzdušné síly," prohlásil Cistolo Khan na závěr. „Ať už je nepřítel ve faktorovém elementu jakkoli silný a technicky vyspělý, nemůže odolat soustředěnému náporu ze vzduchu."

„Víme u-ž o tomto nepříteli něco?" zeptala se ho První Pozemšťanka.

„Jisté je jen to, že to nejsou Nonggové. Podle silné si protirečících výpovědí jde prý o nějaké humanoidy s mocnými rohy na čele. Čertví, jaké peklo v univerzu vyvrhlo tuhle sebranku a přemístilo ji sem. Přesnější informace dodám až po vyhodnocení obrazového materiálu pořízeného reportérkou Clarou Mendozovou. Moc jsme toho zatím ale na něm nepoznali, nicméně doufáme, že nám víc řeknou infračervené záznamy."

„Je ti jasné, že se cizinci zmocnili několika set rukojmí a nesmíš udělat nic, co by mohlo ohrozit jejich životy?“ varovala komisaře LSP Paola Dašmaganová.

„To je také jediný důvod, proč zatím vyčkávám,“ zahřímal Cistolo Khan. „Zajali nejen diplomaty a vojáky. Jsem přesvědčen, že hlášení o přízracích v Terranii nejsou vycucaná z prstu. Cizinci jsou zřejmě neviditelní a straší po městě, aby zkoumali situaci a odvlékali soukromé osoby.“

„Kolik se jich asi ztratilo?“

„To se nedá přesně říct, protože lidé mizeli beze stopy nepřetržitě i v jiných dobách. NATHAN ale vypočítal, že cizinci mohli unést víc než pět set osob.“

„To je hrůza!“

„Obklíčení faktorového elementu, alespoň zabrání cizincům ve vpádech na území Terranie. Neproklouzne ani myš. Máme jinak ještě něco, Paolo? Jestli ne, rád bych se zase věnoval vojenským povinnostem.“

„Taje vlastně všechno,“ řekla První Pozemšťanka, a pak je stě dodala: „Khane, ať uděláš cokoli, měj pořádek v paměti ty chudáky ve faktorovém elementu.“

I.

^ Na hradě vládla zvláštní atmosféra. Džerrové byli na jedné straně zptí vítězstvím, protože už tři dny vodili Terrance za nos v jejich vlastním městě, aniž ti měkkýši viděli jen jednoho z nich, nemluvě o tom, že by ho chytili. Zato Džerrové měli už víc než tisíc zajatců.

Na druhé straně ale trápilo Džerry po-myšlení na to, co s nimi bude. Zaválo je to i s jejich „hradem“ sem do neznámé části univerza z Thorrimu, kde si snadno poradili se zbabělými místními obyvateli- Ocitli se tváří v tvář Terrancům na jejich pravlast-ním výsostném území.

60 000 Džerrů proti technicky vyspělé

mu národu Čítajícimu několik miliard! To vzrušovalo i tvrdé džerrské bojovníky a nedalo se to nijak srovnat s běžnými operacemi. Rychle se však přizpůsobili nové situaci a snažili se vytěžit z ní co nejvíc-Nejprve zabezpečili hrad a okolí uvnitř faktorového elementu a pak se vydali velmi opatrně na průzkum. A při tom narazili na klenotnici - na megalopolí plnou milionů zranitelných obyvatel a neuvěřitelné, úchvatné techniky.

Co zjistili během četných průzkumných akcí, muselo rozbušit srdce každému Džerroví. Město se zhýčkanými, zchoulostivělými obyvateli bylo skutečně cennější než poklad. Přímou si říkalo o to, aby bylo vypleněno.

Ukázalo se však, že nejvyšší velení o tom ani v nejmenším neuvažovalo. Váhavost vládce taky a jeho rádců serofů se přenesla na veškeré osazenstvo hradu.

Fellokk brojil proti této atmosféře nerozhodnosti a nejistoty na každém kroku. Když se někdo zeptal na jeho názor, dostal jasnou odpověď. Z této mizérie bylo jen jediné východisko: Bylo třeba postupovat důsledně džerrským způsobem, takovým, Jaký se už po tisíciletí praktikuje v jejich vlasti DaGlauš.

Ne všichni však sdíleli mínění mladého válečníka.

Když se Fellokk vrátil do hradu, zamířil nejprve k žaláři, aby tam odevzdal oba zajatce. Šickora a Konacka propustil pod záminkou, aby si odpočinuli po namáhavé akci. Ve skutečnosti si však chtěl promluvit mezi čtyřma očima s Onkerkem, serofem pro soudnictví, aby se dozvěděl něco o záměrech taky Poulonese.

Nejprve se setkal s Chlenakkem, třicetiletým vrchním žalárníkem, o němž šly zvěsti, že zachází při výsleších ukrutně a brutálně s vězni a proto je také velmi úspěšný. Prokázal to už na Thorrimu a Onkerk mu nechal volnou ruku při volbě prostředků.

Kdykoli ho Fellokk doposud potkal, mel na sobě Chlenakk pestré šaty. Čelní roh měl vroubkovaný podobně jako Fellokk, jen o něco kratší. Zatím spolu vycházeli docela dobře.

„Jsou tihle dva něco zvláštního?“ zeptal se žalárník Fellokka, když přijímal stále ještě znehybnělé Pozemšťany.

Fellokk mu vyličil, za jakých okolností byli muž a žena zajati a uneseni, a když skončil, Chlenakk zamyšleně prohlásil:

„O takovém obřadu jsem ještě nikdy neslyšel. Neměj ale strach, však oni mi prozradí, co znamená. Podám ti zprávu o výsledku výslechu, pokud si to budeš přát.“

Válečník mávl nedbale rukou a řekl: „Vlastně jsem chtěl jít za Onkerkem, aby mi sdělil, jestli se už rozhodlo o naší budoucnosti. Terranci nám nenechají mnoho času — když jsme je mezitím připravili o menší vojsko.“

„Já vím,“ odpověděl Chlenakk a zatáhl spodní čelist tak, že mu čtyři tesáky zmáčkly horní pysk. „Ale čistě mezi námi, Fellokku. ... Nevěřím, že Onkerk je pro tebe ten správný partner.“

„Neptal jsem se tě na tvůj názor, Chlenakku,“ odsekl Fellokk. „Kde najdu Onkerka? Rád bych s ním hovořil.“

Žalárníkovi odevzdaně poklesla spodní čelist. „Jsi velký válečník, Fellokku, a všichni si tě nesmíme vážit, ačkoli nemáš žádnou politickou moc,“ poznamenal vzápětí rozvláčně. „Nech si ale poradit od přítele. Od chvíle, kdy jsme přistáli v Terranii, zastáváš názor, s nímž leckdo nesouhlasí. Jako třeba Onkerk. Momentálně by nebylo pro tebe vhodné s ním mluvit.“

Fellokk chvíli Chlenakka nedůvěřivě pozoroval a pak se ho zeptal: „Jakýpak tedy zastávám názor?“

„No, nijak se neskrýváš s tím, že chceš bojovat,“ odpověděl žalárník. „Říkáš to na potkání každému, kdo to chce slyšet, a la

jde se pár Džerrů, kteří s tebou souhlasí. Jako třeba já. Onkerk ale patří k těm druhým.“

„A kdo z vůdčí vrstvy ještě duje s Onkerkem do stejného rohu?“

„Nejsem přítomen rozhovorům serofu,“ odpověděl vyhýbavě Chlenakk, „a proto nemohu soudit, jaká hájí stanoviska. Každý však ví, že Onkerk je vždy stejného mínění jako taká. Lze tedy vycházet z toho, že Poulones usiluje o pokojné řešení.“

Fellokk cítil, jak jeho tělem projela vlna horka. „Skutečně se domníváš, že by taká zradil svůj národ? Že by nás vydal napospas Terrancům?!?“ zařval.

„To jsem neřekl,“ oslabil Chlenakk rychlým účinek svých slov. „Jen se zdá, jako by naše špičky chtěly uzavřít s Terranci dohodu. Jak by ale měla vypadat, to opravdu nemohu...“

„Žádný kompromis není možný!“ vykřikl válečník rozzuřeně. „Džerrové jsou zvyklí bojovat na život a na smrt. Spíš zemřou, než aby smlouvali o Život.“

„Mimi se, Fellokku!“ varoval žalárník válečníka. „Stojím zcela na tvé straně. Nezapomeň ale, že jiní by mohli obrátit tvá slova proti tobě.“

„Možná k tobě ještě zajdu, Chlenakku,“ prohlásil Fellokk po chvíli nezvykle klidně. „Přesto bych si rád promluvil s Onkerkem. Musím sám zjistit, jaký má na to názor.“

„Dovedu tě k němu, Fellokku,“ nabídl se žalárník a zapřísahavě dodal: „Řid' se ale mou radou a buď opatrný.“

^ A ^

Onkerk, serof pro soudní záležitosti, který odpovídal za „péči“ o zajatce v nejširším slova smyslu, přijal mladého válečníka ve svých prostorách. Bylo mu asi osmdesát a měl nutkavé období už dávno za sebou. Kdyby se nedokázal vypracovat

v džerrské hierarchii do vysokého postavení, byl by ve svém věku odsouzen k tomu, aby sám hledal smrt v boji. Jako serof však uměl šikovně plout na vlně moci a mohl si být jistý poklidným stářím.

Mrzutě si měřil mladého válečníka, který se k němu přičítal v plné zbroji přímo z terranijských ulic a smrděl vším možným, z čehož ještě neúnosnější byl pach potu.

Peliokk měl na sobě černožlutý pruhovaný kabátec, který mu sahal po boky, a tři opasky se zbraněmi. Dlouhé rukávy končily až u zápěstí sponami, v nichž byly zabudovány displeje, na nichž přístroje udávaly přitažlivost, složení ovzduší a podobné hodnoty včetně tělesné teploty.

Displeji ukazujícímu teplotu věnoval Onkerk zvláštní pozornost. Docela se mu ulevilo, když zjistil, že Fellokk je naprosto chladný a prožívá tedy klidovou fázi. Serof věděl dobře, jaký je tento oblíbený válečník horká hlava, a proto byl rád, že mu nyní nevře bojechtivostí krev v těle.

Fellokk měl u sebe ještě kombinovaný bogan a neurobič. Hlavu mu zdobila lokalizační přílba se speciálními průzorovými skly, nyní vyklopenými. Mezi nimi trčel vroubkovaný čelní roh. Když válečník obrátil hlavu do strany, zasvítla modrá umrlčí lebka.

„Proti komu jdeš bojovat, že ses u mě objevil v plné zbroji, Fellokku?“ zeptal se ho Onkerk s nezakrytým posměchem. „Alespoň Jsi mohl ze sebe smýt ten děsivý terranský puch.“

„Ještě jsem neměl příležitost,“ odpověděl Fellokk, ale neznělo to nijak omluvně. „Tlačí nás čas, je třeba se rozhodnout. Terranci se odhodlali k prvnímu bázlivému útoku. Příště na nás vytáhnou těžká děla -pokud je nepředběhneme. Rád bych se jménem válečníků dozvěděl, jaká lze očekávat opatření, co se týká zajištění další naší existence.“

„A jaká bys očekával?“ vyzvídal Onkerk.

Fellokk mlčky odolal serofovu pohledu.

Onkerk se konečně odvrátil a řekl: „Nejdřív tě uklidním tím, že Terranci se hněd' tak neodvážejí zaútočit podruhé. Především nechtějí poslat do zajetí další své druhy. Navíc nemíní dát vsázku životy těch, kteří jsou už v naší moci. Jsou to stádní bytosti, pro něž život bližního znamená stejně tolik jako vlastní. A kromě toho netuší, s jakým nepřítelem mají co do činění. Pokud v nás vůbec nepřítele spatřují. Možná žijí v domněnku, že to celé je nedorozumění a že lze vyjednávat.“

„Je v povaze Džerra vyjednávat?“ zvolal Fellokk.

„Chtěl jsem ti jen vysvětlit, proč Terranci nebudou postupovat ukvapeně,“ namítl Onkerk. „Mezitím jsem díky četným výsledkům poznal mentalitu Terranců natolik, že je dovedu správně posoudit. Proto také vím, že máme ještě dost Času na to, abychom popřemýšleli o vhodných opatřeních. A buď ujištěn, že nejvyšší vedení přijme správné rozhodnutí.“

„Je možné, že se uvažuje o jednáních s Terranci?“

„Inu... nemohu mluvit ani za ostatní serofy, ani za taku,“ odpověděl vyhybavě Onkerk. „Existuje však celá řada možností jak se zachovat. Určitě se shodneme na té nejvhodnější. Jak bys postupovat ty, kdybys byl na místě taky Poulonese?“

„Jako prostému válečníkovi mi nepřísluší hrát si na taku,“ vyvlékl se Fellokk obratně z nahozené smyčky.

„Hm, chytrá odpověď,“ zamumlal serof, který si chtěl mladíka zjevně vyzkoušet. „A jak by se v tomto případě rozhodl válečník Fellokk?“

„Vydal bych se cestou Džerrů,“ prohlásil přímočarý Fellokk. „Džerro nesmí postupovat jinak, než jak musí.“

„Jak pravdivé, jak moudré,“ poznamenal Onkerk, bylo na něm ale vidět, že ho

odpověď nijak neuspokojila. „A přesně tak se stane.“

, ^ A <>

Stříbrná kombinéza byla něco jako Čechovo poznávací znamení. Proto se nikdo v hradu neodvážil oblékat se podobně jako serof války.

Oblek byl posázený popkavitými hrbolky, jejichž prostřednictvím se mohl Čoch spojit s kdejakým místem na hradě. Oblek hodně volný a spadal pohodlně přes jeho klenuté břicho. Za to se však serof nemusel stydět, bylo spis symbolem důstojnosti a síly. A Čoch byl důstojný a silný za každých okolností.

„Pospíchám, Fellokku,“ řekl, když se u něj mladý válečník ohlásil. „Taká Poulones mě volá na situační poradě. Jistě si dovedeš představit, že se na ní bude hovořit o důležitých věcech.“

Čechovu zachmuřenému obličejí vévodil tlustý tupý roh, lehce zahnutý doleva. Byl potažený stejně jako lebeční deska vrstvou rubínově červeného laku. Z ní svítil modrý kruh probodený šestkrát zalomeným bleskem: znakem válečného serofa. Čoch byl zcela jiný kalibr než opatnický, taktizující Onkerk, který směřoval svůj roh vždy podle hlavního proudu.

„Proto jdu za tebou, Čochu,“ řekl Fellokk. „Trápí mě budoucnost Džerrů. Bude záležet na tom, jak se zachováme vůči Terrancům.“

„Přicházíš jako oficiální zástupce válečníků, Fellokku?“ zeptal se ho serof války.

„Nepotřebuji žádné pověření, abych se postaral o budoucnost válečníků,“ namítl Fellokk. „Od té doby, co jsem se stal válečníkem, jsem vždy bojoval za naše blaho. Rád bych, abys mi řekl, zda v tom mám pokračovat, nebo se mám plazit v prachu před Terranci.“

Čoch vypadal pobaveně, ale Fellokk vy-

cítil - a to doslova - že ho jeho řeč rozčilila.

„Odkud bereš tyhle absurdní nápady, Fellokku?“ zeptal se serof mladého válečníka a pohrával si snopky na stříbrné kombinéze. Byly to v podstatě multifunkční prvky, s jejichž pomocí se mohl kdykoli zapojit do hradního technického systému. „Byl bych špatný serof války, kdybych souhlasil s kapitulací. Nikdo ať si nemyslí, že se vzdáme Terrancům! Nedovedu si představit, že by nějaký Džerro vůbec připustil tuhle možnost. Já osobně jsem pro boj.“

Čechova slova Fellokka uklidnila. A navíc tentokrát zněla naprosto upřímně. Co měl ale znamenat ten falešný podtón, když serof předtím hovořil o tom, že nikdo na hradě neuvažuje o kapitulaci?

„Nevím, zda správně hodnotíš náladu na hradě, Čochu,“ poznamenal Fellokk. „Z různých stran se ale ozývá, že se mnozí domnívají, že Terranci jsou příliš mocný nepřítel, s nímž bychom si raději neměli nic začínat.“

„Kdo to tvrdí?“

„Právě přicházím od Onkerka a jeho postoj se mi nezdá zdaleka pevný. Nezastává válečné řešení jako ty.“

„Onkerk!“ vyprskl Čoch pohrdavě. „Onkerk není hlásná trouba Džerrů. Říká jen to, co považuje za všeobecný názor. Proto někdy tvrdí, to, Jindy zase ono.“ Serof se zarazil, jako kdyby se přistihl, že říká víc, než Je zdravo. Na chvíli se zamyslel a pak v důvěrnějším tónu pokračoval: „Myslím si o tobě, že jsi poctivý a upřímný, Fellokku. Proto se ti s něčím svěřím. Víš, že někteří z nás mají z Terranců strach, ne-li přímo hrůzu, a proto se domnívají, že nás ti měkkýši zničí. Já ovšem smýšlím jinak. Terranci nás možná jsou schopni vyhladit, my máme ale lepší výchozí postavení. Nemáš také takový dojem, Fellokku?“

„Jako kdybys mi bral slova od úst,“ přisvědčil mladý válečník.

„Potom poslouchej dál. Vypracoval jsem s Garrachem, serofem taktiky, plán, jak srazit Terrance na kolena. A ten předložím taku Poulonesovi. Nezbyde mu než souhlasit. Můžeš všem stejně smýšlejícím sdělit, že brzy vezmeme Terranii útokem.“

Při těchto serofových slovech se ve Fellokkovi vzedmula vlna sympatie. Jasně poznal, že to Čoch myslí naprosto upřímně. Zřetelně vycítil, že serof nic nepředstíral. Přesto mu nešlo z hlavy, proč znělo falešně to, co předtím tvrdil o nepřipustnosti kapitulace. Možná to bylo tím, že si nebyl zcela jist, zda je to pravda. V tom případě skutečně existují ti, kteří by se ze všeho nejraději sklonili před Terranci. Zřejmě k nim patřil také Onkerk. A co taká Poulones?

Fellokk opět pocítil nával náklonnosti vůči Čechovi. Byli na stejné lodi a hájili společnou věc. „Stojím při tobě, Čochu,“ prohlásil mladý válečník nakonec odhodlaně. „Můžeš se na mě plně spolehnout, ať se stane cokoli.“

Serof války se na něj zvláště, záhadně . zahleděl a odpověděl: „Spoléhám na tebe, Fellokku. Máš v sobě cosi, co ve mně vzbuzuje naději, že jsi budoucí vůdce.“

Fellokk byl rozrušen a nevěděl, co má na to říct. Nevěděl, co přesně Čoch myslel svými slovy. Znělo to dokonce, jako by se mu chtěl podřídit.

A pak serof na závěr rozhovoru pronesl ještě podivnější řeč: „Já a několik ostatních si beztak myslíme, že brzy se naplní čas taky Poulonese. Možná by se dal tento proces ještě trochu urychlit.“

Fellokk opouštěl prostory serofa války zcela zmaten.

Pozemšťané 2

Cistoto Khan navštívil daru Mendozovou na soukromé klinice v Kdthmandú dvacet čtyři hodiny potom, co málem přišla o život. Reportérka se bez povolení vyš

ších mísí vmísila mezi vojáky, které komisař LSP vyslal do faktorového elementu. Vrátila se jako jediná, i když šeredně zřízena.

Měla zlomenou pravou nohu a levou paži a také přeražených několik žeber. Spodní Čelist měla roztržštěnou a její obličej byl jedna jediná rána. Měla vytrhané celé chomáče vlasů.

Nic z toho však nebylo vidět, protože celé její tělo bylo zahaleno do hojivé bioplastové folie. Zlomeniny byly fixovány dlahami a obličej zakuklený v bioplastu, takže jí byly vidět pouze oči. Clara se vznášela v antigravitačním poli a mohla měnit libovolně polohu očima, kterými udělovala rozkazy syntronice.

Když před ní předstoupil Cistolo Khan, nastavila tělo do zkosené polohy, aby na něj lépe viděla. Přestože byla těžce raněná, pohled měla pevný a plápolaly v něm ohýnky nezlomné odvahy. Komisař v něm ovšem také viděl záblesky senzacechtivosti. Určitě se nemýlil. Mendozové se dalo vyčítat cokoli, nebylo však možné jí upřít, že je plnokrevná reportérka.

„Podívejme, přišel mé poctil návštěvou osobně komisař Ligy,“ ozval se syntetický hlas transputeru převádějícího vibrace, Clařina hrtanu do srozumitelných hlásek.

Cistolo Khan vyjádřil lítost nad tím, co se reportérce stalo, a dodal: „Přitom jsi měla ještě neuvěřitelné štěstí. Z vojáků se nevrátil žádný. Ve faktorovém elementu zmizelo rovněž všech tisíc robotů. Ty jsi náš jediný očitý svědek.“

„Máte také moje záznamy,“ zachrčela Clara Mendozová. „Kdy je konečně vytáhneš na světlo, aby se veřejnost dozvěděla, jaké přišery se uhnízily v Terranii-Jih?“

Cistolo Khan se vyhnul přímé odpovědi a řekl: „Navíc jsi pomocí zdejší syntroniky sestavila portrét bytosti, která si tě podala. Rád bych si o tom s tebou pohovořil.“

Možná bys k tomu mohla ještě něco dodat."

• . . .

"Co to znamená? Máte přece moje záznamy, ne?"

"Přesto bych s tebou rád mluvil."

Komisař LSP se posadil na židli, na stehno si položil přístroj velikosti tenčí knihy a zakrátko vykouzčil v pokoji holografický obrázek. Ukazoval hownanoida vysokého asi sto padesát a v ramenou širokého sto třicet centimetru. Měl holou lebku, která seděla rovnou na ramenou. Krk nebyl vidět žádný. Z čela mu trčel roh dlouhý dobrých Čtyřicet centimetrů. Nad silně vystouplými lícními kostmi se nacházely dvě vypouklé zvědavé oči. Ohrnutý nos s dvěma velkými nozdrami připomínal prasečí rypák. Mohutná dolní čelist se čtyřmi zahnutými tesáky byla vysunutá vpřed a široká tlama byla zkrivená do ďábelského šklebu.

Tělo bylo pouze načrtnuté a až na svalnaté paže a tlusté nohy vězící v neformálních botách nevykazovalo téměř žádné detaily. Pouze jeden z nich byl mimořádně propracovaný. Cizinec držel v ruce masivní zbraň, snad paprskomet, který se však na konci rozšiřoval v kyj posázený železnými trny. Z rukojeti navíc vyčuhovala čepel podobná bajonetu. Ruka svírající zbraň byla zobrazena velmi rozmazaně.

"To je ten kanec, který mě málem rozcupoval na kousky," řekla reportérka. "Jenom ta ruka nesouhlasí. Byly na ní pouze tři prsty tlusté jako buřty a zakončené drápy a jeden palec."

Cistolo Khan pokusně měnil podobu ruky lak dlouho, dokud nebyla Clara Mendozová spokojená s výsledkem.

"A co oblečení? Měl ještě jinou výstroj a výzbroj?"

"Podrobností jsem si nestačila všimnout." odpověděla reportérka. "Chytil mě totiž ze zadu a strkal mě před sebou, než mě srazil na zem a dupal po mně. Proto si dobře vzpomínám na ty jeho děsivé bagan-

čata... Ted' mě napadá, co mi na nich přišlo zvláštní. Z boku měly na patě nějaký výrůstek, jako by spár."

Cistolo Khan vytvořil na holínce hrbolek a posunoval jej tak dlouho, dokud reportérka neřekla dost.

"Máte nějakou stopu, odkud mohou tihle cizáci pocházet?" zeptala se ho Clara Mendozová.

"Ne. NATHAN nemá žádné podklady, které by se jich týkaly. Bojím se jen, že je beztak ještě poznáme až příliš dobře... Ale zpátky k vybavení..."

"Proč mě vůbec obtěžuješ těmhle pito^ mastmi?" přerušila ho drsně reportérka. "Copak si nemůžeš vytáhnout všechny informace z filmu, který jsem natočila?"

"Právě, že ne."

"Jak to myslíš?"

"Z filmu nebylo nic. Není na něm vidět ani jeden zatracený obrázek. Všechno je šedivé a rozmazané. Asi to udělala ta rušivá pole, o kterých jsi nám vyprávěla. Ochromila nejen lokátory a veškerou syntoniku, ale zničila také tvoje záznamy. Proto/sou důležité tvé výpovědi. Promiň, ale jinak to nejde."

Clara Mendozová se uvedla do vodorovné polohy a pootočila tělo o devadesát stupňů kolem podélné osy, takže se k němu obrátila zády. "Nech mě na pokoji!" vykřikla. "Jsem vyčerpaná a potřebuju klid!" -

Cistolo Khan chápal, jak jí asi bylo ve chvíli, kdy se dozvěděla, že dávala svůj život vsázku pro nic za nic. "Brzy se uzdrav," popřál reportérce a dodal: "Je ti doufám jasné, že tenhle rozhovor musí zůstat z bezpečnostních důvodů jen mezi námi dvěma?"

3.

Fellokk byl naplněn zvláštním neklidem. Slova serofa Hocha mu zněla i nadále v hla-

ve jako mnohoslibné, a přece neuchopitelné proroctví.

Já a několik ostatních se beztak domníváme, že se naplnil čas taky Poulonese. Možná by se dal tento proces ještě trochu urychlit.

Čišela z toho vzpoura, touha svrhnout stávající pořádek. A přirozeně také věrolomnost vůči vládnoucímu takoví.

Fellokka setkání se serofem války natolik rozrušilo, že se nedokázal uklidnit, přestože měl za sebou náročnou, vysilující akci. Ani ho nenapadlo odebrat se do svého příbytku a odpočinout si. Krev mu tepala ve spáncích a všechny svaly měl napjaté, jako kdyby ho čekala bitva.

Kráčel toporně jako robot bez naprogramovaného cíle točitými hradními chodbami. Míjel spousty trofejí dosvědčujících mnohatisíciletou slavnou historii Goušaranu, ale nevnímál je. Vdechoval vsak vůni vznešenosti, jež se z nich linula, a byl hrdý • na to, zeje válečníkem Poulonesova kmene.

A přece se do jeho úvah mísil mírný zármutek. Vypadalo to, že se blíží konec jedné éry. Skutečnost, že Goušaran to zaválo do cizích krajů univerza, vnesla falešné tóny do jinak harmonického hradního soužití. Přitom by všechno bylo tak jednoduché: Ať už se přihodilo Džerrům cokoli, ať už se ocitli v sebevíc překvapivé situaci, nesměli se chovat jinak, než jak se chovali vždycky. Džerro musel zůstat Džerrem. Tak zněla prostá věta, jež platila pro všechny životní situace.

Fellokk už dávno opustil sektor vyhrazený serofům a nečekaně se dostal opět až k hangárům. Šel prostě, kam ho nohy nesly. Vstoupil do jednoho hangáru, aniž sledoval přesný záměr. Stály v něm chřeše, stroje pro jednu osobu s děly přimontovanými k vodící tyči, v nichž Džerrové létali vstoj; dalo se na nich dosáhnout šestiny rychlosti zvuku.

Byl to nádherný pocit, když Džerrovi při bojovém letu fičel kolem sluchových muší vít! Fellokk však ze známých důvodů používal při výpadech do Terranie místo chřešů podzemní chodby.

V hangáru vládl obrovský nepořádek a současně čilý ruch. Jen se to zde hemžilo Džerry opravujícími chřeše nasazené do akcí u Terranie. Jiní zase připravovali letouny na příští akce, aniž věděli, kdy budou moci odstartovat.

Zdravili Fellokka ze všech stran, neboť byl i přes své mládí známý válečník.

„Hej, Fellokku, kdy konečně vytáhneme proti Terrancům?“ zeptal se ho Džerro, kterého neznal ani od vidění nebo si ho alespoň nepamatoval. Právě montoval na vodící tyč svého chřeše demoličník- „Můj mi-lánek a Já se už nemůžeme dočkat, až rozmačkáme terranské roboty na šrot.“

„Mělo by to být brzy,“ odpověděl mladý válečník nezávazně a šel dál.

Jako kdyby o tom rozhodoval on! Nicméně svědčilo o Fellokkově popularitě, když se neznámý bojovník obrátil s touto otázkou právě na něj.

Na cestě hangárem byl Fellokk osloven ještě několikrát. Nevěděl, co ho sem vlastně přivedlo. Možná instinkt, který mu napověděl, aby do sebe vsál alespoň trochu z nálady válečníků, kteří všeobecně prahli po boji.

Právě chtěl vyjít z hangáru jinými vraty, když na něj opět někdo zavolal. Otočil se a spatřil Džerra, který vypadal dost zdrchaně, jako kdyby se právě vrátil z akce. Oblečení měl potřísněné rudou terranskou krví a kolem rohu měl omotaný tlustý pramen lidských vlasů.

„Chochare!“ zvolal Fellokk potěšené, když poznal bojovníka.

Společně byli v akci naposledy na Thorrimu, patřili k první útočné vlně, která byla vysazena ze šourchtů nad hlavami vyděšených Thommanů. Co následovalo, byla

spíš procházka. Nicméně přesazení do tohoto cizího světa Terranců rázem všechno změnilo.

Od té doby se už cesty těch dvou nezkřížily.

„Byl jsem v uvítacím vyhoní pro terranské vojáky, kteří pronikli na naše výsostné území," řekl Chochar a ukázal kamsi za sebe. „Při tom jsem málem odrovnal svůj chreš. Není ale zase tak poškozený, abych si ho nespravil sám."

„Jaké to bylo?" zeptal se Fellokk bojovníka tak trochu závistivě. „Nevím, co bych dal za to, kdybych byl u toho. Jenže jsem byl zrovna na cestě do Terranie."

„Bohužel jsem nikdy nebyl ve městě, protože mě přidělili ke strážnímu komandu," poznamenal zase Chochar lítostivě[^] ale pak smířlivě dodal: „Vynahradil jsem si to ale při tom uvítání. Tihle Terranci jsou strašně křehcí, je to hračka, která nic nevydrží. Táпали kolem jako slepé slepice a hrozně je zmátlo, když zjistili, že se jejich vyspělé zbraně nevyrovnají našim pětirozměrným bouchačkám. Měli nás nejspíš za divochy!"

„Však ještě poznají, co jsme zač," ujistil ho Fellokk. Ukázal na Čelní roh svého druhu a zeptal se ho: „Ten chomáč vlasů, to je trofej z Terrance, kterého jsi zabil?"

„No, trofej zrovna ne," odpověděl Chochar poněkud sklíčeně. „Dostali se mi do pazourů dva Terranci a oddělal jsem je, i když jsem se jich skoro nedotkl, křehotinek. Tohohle jsem ale nezabil. Vlastně to byla samice... ani nevím, jestli se mám stydět, nebo ne... Tahle Terranka mě ale úplně rozhodila. Popadl jsem ji, odletěl jsem s ní až za bariéru a tam jsem ji složil na zem. Myslel jsem jako pro výstrahu. Ale jenom proto jsem to neudělal..."

„Dobrá, Chochare, chápu tě," řekl Fellokk, který už také jednou podlehl slabosti, když se setkal s terranskou samičkou.

„Já vím, vlastně jsem ji měl dopravit na

hrad," připustil Chochar, „ale dostal jsem vztek a cítil jsem ponížení, a tak jsem ji prostě vyhodil ven."

„Až přijde velká chvíle pro nás Džerry, možná se zase sejdem," řekl Fellokk na závěr.

„Už se těším!" zvolal Chochar a zamyšleně se při tom dotkl kadeře dary Mendozové.

Záleží na takové potenci, pomyslel si Fellokk, když vycházel z hangáru.

^ A ^

V dalším, mnohem větším hangáru byly uloženy šourchty. Tyto transportéry pro celé družstvo zatím nebyly nasazeny do akce, protože by byly při průzkumu příliš nápadné a Terranci by je mohli snadno zaměřit.

Čas šourchtů ale měl ještě přijít. Kdyby to šlo podle Fellokka, nastala by tato chvíle velmi brzy. V žádném případě by neuškodilo, kdyby je Džerrové pomalu osazovali zbraněmi a naložili do nich potřebné vybavení. Šourchty rovněž nebyly ošetřeny od úspěšné operace na Thommu.

Transportéry měly tvar useknutých a vespod zploštělých kuželů a byly celé opancéřované. Při útoku se ve stěnách otvíraly lamelové přepážky a Džerrové mohli bleskurychle opustit palubu. Byly 25 až 40 metrů dlouhé a pojaly 20 až 50 bojovníků.

Také v tomto hangáru všichni vesele zdravili Fellokka, ačkoli mnoho z nich neznal.

„Vidíš, Fellokku, že chystáme na Terrance docela jiné kalibry než naThorrimany," křikl na něj Džerro, montující společně s kamarády na střechu jednoho Šourchtů raketomet. „Zanedlouho budeme připraveni do akce. Kdy to vypukne?"

„Kdyby bylo po mém, šli bychom na to hned," odpověděl Fellokk.

Myslel to vážně, ze všeho nejraději by

letěl na Tenranii ihned. On tu však nevel. Jiné montážní skupinky právě osazovaly šourchty nejružnějších typů těžkými děly. Za přepážky se montovaly granátometry.

Kolem Fellokka procházeli Džerrové, kteří nakládali do šourchtů dechammové a rommalové sítě, jiní zase ocheny a tok-chery, létající miny nejružnější brizance, které se samy naváděly na své cíle - zdroje normálního a hyperfrekvenčního záření - a ničily je.

Pohled na šourchty, které dosahovaly až poloviční rychlosti zvuku, byl Fellokkovi důvěrně známý. Přesto si teprve v téhle chvíli plně uvědomil, jakou sílu představovaly při nenadálém útoku. V duchu viděl, jak pronikají do srdce Terranie a vytrhávají ohromné obyvatele z jejich všednodennosti...

Byla to nádherná vize. A neměla zůstat pouhou vizí.

Fellokk se přitočil k jedné vnější přepážce a aktivoval otevírací mechanismus. Lamely se téměř neslyšně rozevřely a zmizely v prohlubni. Vytvořil se kulatý otvor o průměru třicet metrů a jemu se naskytl volný výhled na vnější svět. „Zelenou pro Džerry!“ zvolal a rozpráhl ruce.

Válečníci odměnili jeho vtip bouřlivým nadšením. Vyslovil přesně to, po Čem prahli. To byl jejich život!

Fellokk prošel otevřenou přepážkou. Jakkoli se plášť hradu jevil zdálky jako nerovný a rozeklaný, skutečnost byla poněkud jiná. Tuto iluzi vyvolávaly jen jeho mohutné rozměry. Tyčil se do výšky 6,2 kilometru a byl zakotvený v zemi do hloubky 400 metrů. A sice v obrovském kusu země planety Thorrim.

Zblízka pak se daly rozeznat zřetelně velké kovové pláty, z nichž se skládalo hradní opláštění. To bylo poškrábané, vyboulené a poznamenané erozi. Komu to ale vadilo? Koho rozčiloval pohled na nepřátelské vraky přivařené k plášti, na pa

mátky po těch, kteří chtěli dobýt hrad? Kdo se lekal četných koster příslušníků všemožných národů DaGlauxe, kteří zde našli smrt? Džerrové je tam nechali ležet pro výstrahu.

Nejpříznavnější pro hrad byly patrně bezpočetné menší a větší plošiny vyčnívající ze zkosených hradeb. Byla to kotviště pro džerské kosmické lodě. Nyní byla prázdná, neboť všechny lodě zůstaly v DaGlauxi. Ani jednu se nepodařilo přemístit sem na svět lidí.

Jestliže měl „bezrožec“ - pokud skutečně dostal Džerry do této situace - možnost dopravit hrad Goušaran zpátky, nebylo to tak zlé. Pokud se ale Džerrové nemohli vrátit, pak by si museli obstarat na Zemi kosmické lodě, aby vůbec přežili.

Průzkumníci vypověděli, že Terranci mají poblíž velký kosmodrom, na němž stojí kulaté lodě všemožných velikostí a obměn. Džerrové se ještě nikdy nesetkali s plavidly ve tvaru koule. Věděli však, že se je naučí ovládat poměrně snadno. Problém tkvěl spíš v tom, jak se k nim dostat. I ten by se měl ale záhy vyřešit.

Fellokk popošel až k okraji přistávací plošiny, kde ležela kostra bytosti, jejíž druh nebyl mladý válečník schopen hned určit. Nakopl kostru, ta se rozprskla na tisíc kousků a ty vzápětí zmizely v hlubině. Sedl si na kraj a bezstarostně klátil nohama ve vzduchu, když vtom někde pod ním vyšlehlo několik blesků. Potom se už nestalo nic.

Kvůli umělé mlze obklopující hrad a celý vnitřek faktorového elementu, která byla průvodním jevem zapnutého rušivého pole, neviděl příliš do hloubky. Uvědomil si ale, že padající kosti byly zachyceny pohybovými čidly a staly se cíli automatické obranné palby.

Zahleděl se před sebe. Kromě mlhy vytvářené rušivými poli nic neviděl. Proto si sklopil na oči oba okuláry speciálního vizuálního zařízení umístěného na zaměro-

vací přilbě. Mlha se najednou rozplynula a viděl pohodlně až k faktorové bariéře, vzdálené několik kilometrů. Zářila lehce nažloutle, což způsobovalo sluneční spektrum.

Válečník pohlédl až k úpatí bariéry, kde mizela v zemi. Na první pohled tam vládl klid. Feliokk aktivoval zvětšení a pomalu se sunul pohledem po ploše bariéry.

Náhle se objevila nepatrná kapsle, ne větší než džerrská pěst. Šlo bezpochyby o terranskou špionážní sondu. Chvilku letěla rovně směrem k hradu, ale pak zavířila a spadla do červeného prachu. Z podzemního krytu se vyhrabal jeden Džero, rozstřílel sondu paprskometem a znovu zmizel pod povrchem. Bylo jasné, že bude následovat další sonda.

Feliokk zaměřil svou pozornost znovu na bariéru, jako kdyby jí mohl prohlédnout. Ani však nemusel. I tak věděl, co se za ní děje. K bariéře se blížily terranské bojové síly se všemi prostředky Jež měly k dispozici. Stále ještě se neodvažovaly proniknout hromadně do faktorového elementu, protože to pro ně byl krok do neznáma. Kromě toho si Terranci uvědomovali, že by tím ohrozili zajaté soukmenovce.

Drželi se zatím opatrně zpátky. Bylo však jisté, že dřív nebo později z nich spadnou zábrany a zaútočí. A pokud vrhnou do bitvy všechno, co mají po ruce. Bude to možná znamenat konec Džerrů.

Džerrové je museli bezpodmínečně předejít.

Feliokk doufal, že se také Poulones co nejdřív odhodlá k Činu. Neslo ani tak o dobytí města a bohatou kořist, ale především o přežití. Jak se Feliokk přesvědčil, bojovníci byli připraveni. Všechno nyní záleželo na takové rozhodnosti.

Pozemšťané 3

Když Čistoto Khan navštívil na klinice daru Mendozovou, zmocnil se ho téměř

soucit. Dávno jí už odpustil, že se zamíchala mezi pět set vojáků, kteří posléze pronikli do faktorového elementu v Terranii-Jih.

Jak by mohl také soudit ženu, která se prakticky bez pohybu vznášela v antigravitačním poli? Tak jako tak trpěla a prožila si tisíc smrtí v jedné vteřině.

Jeho soucit se ale rázem změnil v zuřivost. V té chvíli by byl komisař LSP schopen zcela bezbrannou reportérku bez slitování uškrtit. Nacházel se právě na palubě PAPERMOONU, aby vydal posádce poslední pokyny v souvislosti s případnou akcí. Tam jej upozornili na 'pořad SEN-NETu. vysílače, pro který M Mendozová pracovala.

Čistoto Khan viděl sám sebe, jak je u reportérky v nemocničním pokoji a vyptává se jí. Nic nebylo vystřiženo, do éteru odešlo každé slovo. A všechno bylo natočeno z pohledu dary Mendozové.

Nemohl to prostě pochopit. Polomrtvá reportérka měla u sebe skrytou kameru a natáčela ho během jejich rozhovoru. K obsluze patrně používala pohyby svých očí a syntroniku. Skoro obdivoval tu obrovskou dávku drзости a sebezapření současně.

Poté se na obrazovce objevil také obraz Džerra sestavený podle reportérčiných údajů. Tato verze byla však mnohem detailnější a kompletnější než ta, kterou přenechala Mendozová jemu.

Cistoto Khan to nedovedl pochopit.

4.

Taká Poulones vysunul spodní čelist a namířil tesáky výhrůžně na shromáždění. Někteří přítomní se mimoděk přikrčili, protože teploměr na jeho zápěstí ukazoval, jak z jeho těla sálá horko.

Pouze barraš Guulor, který řídil celý

dvůr, a serof války Čoch se tvářili lhostejně a drželi se zpřímá.

„Kdo z vás pomýšlí na odpor?“ zeptal se také Poulones vyzývavě všech. „Tak honem, ven s tím! Však já už odhalím zrádce. Nebo jejich snad víc?“

„Myslím, že nesprávně hodnotíš situaci, tako,“ ujal se slova Čoch. „Nikdo se nestaví proti tobě. Jen máme různé názory na to, jak postupovat proti Terrancům.“

„Ach tak, hrdina uplynulých dní to ví lépe než já,“ zvolal Poulones. Popadl řízu, kterou si halil poněkud vyzábělé tělo, a sklonil útočně hlavu Čechovým směrem. Jeho ostrý nahoru zahnutý roh mířil při tom na serofovo hrdlo.

Zatímco si ho také zdola zkoumavě prohlížel a nasávat vzduch do chvějících se nozder, pokračoval: „Nevíš, čím se vyznačuje také, Čochu? Tím, že dovede vycítit nálady a pocity svého okolí. A já zcela zřetelně cítím atmosféru vzdoru a zrady, jež mě obklopuje.“ Očichal serofa a dodal:

„Tvůj pach se mi pranic nelíbí, Čochu. Co mi vyčítáš?“

„Pouze kritizuji tvou váhavost,“ odpověděl serof nevzrušeně. „Je načase jednat. Tři dny příprav stačí. Mezitím jsme se dozvěděli o Terrancích dost na to, abychom je zasáhli na nejcitlivějších místech. Můj plán máš před sebou.“

Taká Poulones přikývl a řekl: „Já vím, já vím. Nepostrádá fantazii, to ti musím přiznat. Prostě se vyhnout z hradu, dobýt Terranii a žádat výpalné. Přesně tak, jak Jsme to vždycky dělali u nás doma. Tak snadno to ale nepůjde. Ještě nikdy jsme proti sobě neměli tak mocného protivníka jako jsou Terranci. Mají kosmické lodě, my ne. Mají zbraně, s jejichž pomocí nás sfouknou jako svíčku. O tom všem se přesvědčily tvoje úderné oddíly, Čochu. Vyhodnocení jejich zpráv nám skýtá pochmurný obrázek.“

„Terranci nemohou proti nám použít nej-mocnější zbraně, protože by zničili i sebe,“

namítl Čoch. „Máme na své straně všechny výhody.“

„Znám tvé mínění,“ vpadl mu také Poulones zprudka do řeči. „Jenže ne všichni je sdílejí. Jsou také rozvášní Džerrové, kteří jsou jiného názoru. Co si o tom myslíš ty, Adyši?“

„Tlustý serof odpovědný za sociální pořádek na Goušaranu sebou lehce trhl, když ho také nečekaně oslovil. „Domnívám se, že bychom se měli s Terranci dohodnout,“ prohlásil vzápětí. „My jsme si tuhle planetu nevybrali. Dostali jsme se sem naprosto nechtěně. To musejí Terranci pochopit. Protože se vyznačují silným pocitem sounáležitosti, nechají nás odtáhnout výměnou za zajatce. To je pro nás Džerry nejjistější řešení.“

„A kam se podějeme, když nemáme kosmické lodě?“ namítl Garrach, ^serof pro strategii. „Nemusím snad připomínat, že celá naše flotila zůstala v soustavě Thorrtimer.“

„Samozřejmě budeme požadovat jako výpalné lodě,“ vmísil se do hovoru serof Onkerk a ukázal tak, na čí straně stojí. „Terranci zaplatí cokoli a rádi nám umožní volný odchod, jen aby se nás zbavili.“

„S tím bezvýhradně souhlasím. Terranci udělají všechno, jen aby se nás zbavili,“ přisvědčil Garrach, hned ale dodal: „Proto bychom se měli pokusit vymámit z nich co nejvíc. Musíme si ale vytvořit lepší výchozí postavení, abychom je mohli snáz přimáchnout ke zdi. Obsadíme celou Ter-ranii! A budeme je mít v hrsti.“

Poulones se obrátil na serofa pro strategii a zaujatě mu naslouchal. Když skončil, také řekl: „Jsem rád, že ses přihlásil o slovo, Garrachu. Sám jsi tak strhl ochranný val, který sis kolem sebe vybudoval. Odhalil ses. Cítím auru vzpoury a zrady, která tě obklopuje. Cítím, že mě vlní z toho, že se Džerrové ocitli v téhle situaci. Je to tak. Garrachu?“

Stratég se tvářil klidně, když odpověděl: „Je to názor mnoha prostých Džerri, které jsem vyslechl. Ne zcela se s ním ztotožňuji.“

„A když ti povím, že nemluvíš pravdu a doslova smrdíš zradou a podlostí?“

Garrachova tělesná teplota vystřelila do výše. Během několika Vteřin byl připraven k boji. Poulones ale byl rychlejší. Nečekaně se zablýskla jeho vibrační Čepel a dosáhla délky paže. Nejdřív jí provrtal serofův funkční pás a zbavil ho tak veškeré ochrany. Vzápětí zvedl vibrátor vysoko nad hlavu, rozmáchl se a vši silou sekl čepelí po Garrachovi. Naráz ho rozpůlil od Špičky rohu po rozkrok.

Ostatní Džerrové tam stáli jako opaření. Nepohnuli se, ačkoli si nikdo z nich nemohl být jistý, zda, ho čepel nezasáhne jako dalšího.

Taká Poulones se však opět uklidnil. Zaslunul vibrační břitvu a promluvil zcela nevzrušeným hlasem: „Zcela jednoznačně jsem Garrachovi prokázal vzbuřenecké rejdy. Zhanobil můj kmen a podsouval mi falešně vinu. Doufám, že jsem tím vyvětral zatuchlý puch bezectnosti a věrolomnosti, který se usadil na mém dvore. Očekávám návrhy na vyjednávací taktiku s Terranci.“

Barraš a další serofové přijali s úlevou, že porada skončila. „

^ A ^

Třebaže byl zrádce Garrach popraven, cítil Poulones, že je i nadále obklopen ovzduším nespokojenosti a odporu. Bylo mu jasné, že spřísahání proti němu nabylo mnohem větších rozměrů, než se dosud domníval. Zasáhl právě včas.

Taká si uvědomil, že nevěle je mezi Džerry rozšířená obecněji, než předpokládal. Nemohl ovšem zabít všechny válečníky, kteří ho kritizovali. Bude ale stačit,

když zlikviduje vůdce vzbuřenců, a kmen se opět postaví za něj. Zatím ovšem nevěděl, kdo proti němu šťve ostatní Džerry. Rozhodl se, že tyto podněcováče vyčenechá a vyřídí jednou provždy.

Byl si jistý, že se mu to podaří, neboť k tomu měl patřičné schopnosti. Dovedl se do jisté míry zaposlouchat do slov potenciálních vůdců vzpoury, rozpítvat jejich pocity a vycítit jejich postoje. Umožňovala mu to hormonální výměna džerského organismu. Jak Džerrové smýšleli, tak také vylučovali hormony. Neubráníl se tomu žádný pravověrný Džerro.

Žádný z nich nebyl schopen regulovat své hormony tak, aby dokázal zmást taká. Ledaže by patřil k oněm vzácným výjimkám jako Poulones, jemuž byl dán do vínku dar stát se takou. Takou mohl být pouze Džerro, který uměl pracovat se svými hormony.

Taká Poulones byl nanejvýš upřímný vůči sám sobě a uměl si přiznat, že už není nejmladší. Jednoho dne vystoupí z masy bezejmenných Džerrů někdo, kdo bude mít vlohy k tomu, aby se stal takém. Než k tomu však dojde, bude Poulones bránit své postavení co nejurputněji. A neuteče z boje ani ve chvíli, kdy se objeví jeho nástupce. Taká se vždycky cítil dost silný na to, aby se pustil do křížku s kýmkoli ze svého kmene.

Znal dobře výhrady svých protivníků. Byly však neoprávněné. Džerrové totiž obviňovali ze své nynější mizérie „bezročce“ a to byl naprostý nesmysl.

„Bezročec“ byl tajný rádce taky Poulonese. I když od jisté doby se už neohlásil. Jak už naznačovalo jméno, nebyl to Džerro. A žádný Džerro ho také nespátřil ani se s ním nesetkal. Taká Poulones byl jediný, kdo s ním jednal, ale ani on sám ho nikdy neviděl na vlastní oči. Věděl o „bezročci“ jen to, že nemá roh. Proto ho také patřičně pojmenovali. Tento poradce se zjevoval Poulonesovi výhradně ve snech a ohlašoval se vždy na mentální úrovni.

„Bezročec“ poskytl jeho kmeni už spoustu drahocenných tipů na výnosné přepady. Už několikrát také Džerry varoval před nebezpečím a Poulones nikdy neprohloupil, když se řídil jeho radami. Byl to rovněž on, kdo mu řekl o zbabělých, nesmírně bohatých Thorrimanech.

I tentokrát to vypadalo, že všechno poběží podle plánu. Poulonesovi Džerrové snadno obsadili planetu a zasáhli protivníky na nejcitlivějších místech. Potom se však v soustavě Thorrtimer objevila Heliotská tvrz a vyvolala obrovský zmatek. Podivnou hrou osudu se celý Poulonesův kmen ocitl i s hradem uvnitř faktorového elementu na Jižním okraji Terranie-avšak bez flotily kosmických lodí, jež zůstaly rozmístěny v prostoru planety Thorrim.

Po prvních průzkumech se dokonce zdálo, že se dostali na divokou neobydlenou planetu. Postupně se však vyjevilo, že přistáli na okraji megalopole vysoce civilizovaného národa.

Taká Pouiones si zoufale přál, aby se po-
tvrdil první dojem, že jsou na neosídleném světě. Tím by odpadly potíže, s nimiž se nyní musel i potýkat. Džerrové by byli sice měli problémy se zachováním druhu, určité by ale nemuseli bojovat o holé přežití jako nyní. Tváří v tvář přesile Terranců se jejich postavení rapidně změnilo. A ke vše[^] mu docházelo k názorovým různicím a Džerrové se nemohli shodnout na tom, jak postupovat v této neobvyklé situaci.

Takovo slovo bylo zákonem, nesměl však jednat v rozporu se zájmy svého kmene. A jak se ukázalo, mnozí Džerrové si přáli rozhodnout o budoucnosti všech se zbraní v ruce. To bylo proti takové vůli, a proto mluvil o vzpouře.

Jedna výhrada Poulonesových odpůrců byla zcela vycucaná z prstu. Vinili „bez-rožce“ z toho, že je přivedl do této situace úmyslně a zlovolně. Toto obvinění však postrádalo logiku, protože „bezročec“

v minulosti vykonal pro Džerry mnoho dobrých skutků, nehledě na to, že určitě nemohl tušit, že se u Thorrimu zničehonic zjeví Heliotská tvrz.

Taká a jeho kmen se ocitli ve vskutku. svízelné situaci- Přesto Poulones cítil, že je schopen Ji zvládnout tak, jak přináleží odpovědnému vůdci.

Nejprve ale šlo o to vyčenichat a vyhladit všechny vnitřní nepřátele.

-> -*.* ^

„Na hradě jsou buiči, kteří chtějí zneu-
žít naší nepříznivé situace k tomu, aby ukojili osobní mocenské choutky,“ řekl Poulones svému návštěvníkovi a číhavě kolem něj kroužil. „To dozajista neprospívá blahu kmene. Jako taká nemám na vybranou, musím odstranit tyto škodlivé živly. To přece chápeš, Fellokku, že?“

„Ty jsi taká, Poulonesi,“ odpověděl mladý válečník- „Ty víš, co je třeba udělat.“

„Je docela možné, že přece jen nesouhlasíš s některými mými rozkazy během vyčišťovací operace, Fellokku.“

Bojovník zvedl hlavu, když se před ním taká vztyčil, a statečně odolával jeho pohledu- „Pokud tím míříš na popravu Konacka a Šickora, pak musím přiznat, že se nemohu zcela ztotožnit s jejím odůvodněním,“ prohlásil. „Přesto přijímám tvé rozhodnutí. Taká ví, co je třeba udělat, a nemusí se ospravedlňovat za své skutky.“

„Kéž by to jen bylo tak jednoduché, Fellokku!“ povzdechl si Poulones. „Jsou však situace, k nimž se musí vyslovit i taká. A to je nyní můj případ. Konack a Sickor byli tví přátelé a prodělali jste spolu mnoho akcí. A ty jsi jeden z mých nejlepších bojovníků. Nemohu si dovolit ti zamlžovat, • proč jsem Je musel nechat popraviti. Cítím to jako svou povinnost vysvětlit ti, co mě k tomu vedlo.“

Taká Poulones se odmlčel a Číhavě po-

zoroval svůj protějšek. Několikrát nasál zhluboka vzduch, ale neucítil u Fellokka žádné zrádné vyplavování hormonů.

„Konnack a Sicker museli zemřít, protože zpochybnili mé postavení," pokračoval konečně Poulones. „Štvali proti mně válečníky a označovali mě za slabocha, který si netroufá válčit s Terranci. Co tomu říkáš, Fellokku?"

„Kdo se na veřejnosti takto hanebně vyjádří o takoví a intrikuje proti němu, nezaslouží si nic než smrt."

„To slyším rád z úst slavného válečníka," poznamenal Poulones uznale. „Víš ale, co tvrdili ještě ti dva? Že prý jsi je navedl ty. Všude roztrušovali, že válečník Fellokk si myslí, že by se s Terranci nemělo vyjednávat. Že je třeba proti nim zakročit s veškerou rázností a srazit je na kolena. Nebo mě snad informovali špatně?"

„Je to můj osobní názor a stojím si za ním," odpověděl Fellokk. „Řekl jsem ho i serofu Onkerkovi. Válečník nemusí mít nutně stejné mínění jako taká, musí však akceptovat jeho rozhodnutí."

Pohlédl Poulonesovi přímo do očí a džerrský vůdce ani tentokrát neucítil zrádný pach.

Fellokk byl horkokrevný a vyznačoval se kritickým duchem, nebyl ale žádný intrikán, nýbrž přímý muž, který říká otevřeně, co si myslí. Poulones prostě musel dojít k tomuto závěru. Nic jiného nebylo myslitelné, protože mladý válečník by přece nebyl schopen oklamat žádného laku.

„Považuji vsutku za politováníhodné, že nesouhlasíš se svým takou, Fellokku," prohlásil Poulones. „Na druhé straně si však vážím tvého názoru a upřímného postoje. Kéž bych měl víc lakových, jako jsi ty, kteří jsou sice mnohdy nepohodlní, ale otevření a oddaní. Doufám však, že budoucnost ukáže, že jsem se rozhodl správně, když chci vyjednávat s Terranci."

„Jsem o tom přesvědčen, tako Poulone-

si, i když bych se ve své prostotě nejspíš rozhodl jinak."

Tenhle Fellokk je v duchu cisty a nezkažený jako novorozeně, pomyslel si Poulones. Kdyby měl kolem sebe víc takových Džerrů, vedl by se mu kmen mnohem snáz.

„Můžeš jít, Fellokku," řekl taka a hleděl za mladým silným válečníkem, dokud neopustil jeho velitelské stanoviště.

Pozemšťané 4

„To je hrůza!" vydechla BréTsinga, když jí Cistolo Khan oznámil porážku svých vojáků ve faktorovém elementu v jižní části Terranie.

Navázat spojení bylo dost obtížné, protože radiový provoz znemožňovala faktorová bariéra. Kabel ještě nebyl položený. Místo toho dorazil posel v kluzáku se zprávou, že si komisař LSP přeje hovořit s psycholožkou. Poté k němu odletěla půjčeným vládním kluzákem.

„Chápeš, že teď potřebuji naléhavěji než kdy předtím informace od Genhereda," prohlásil Cistolo Khan. „Nyní sice víme, že ti ve faktorovém elementu v Terranii-Jih nejsou Nonggove, nemáme ale tušení, odkud tihle cizinci přišli a co mají za luhem. Musíš Genheredovi rozvázat jazyk. Třeba nám o nich něco poví. Není nepravděpodobné, že mají nějaký vztah k Nonggům."

Aby byla pohyblivější, ponechala si BréTsinga zatím vládní kluzák a vrátila se s ním sama zpátky do faktorového elementu. Zaparkovala ho vedle přiděleného bungalovu. Takhle to bylo na dlouhé lokty. Rozhodla se, že se v dohledné době postará o to, aby získala přímé spojení s vnějším světem.

Genhereda nikde neviděla. Ještě nikdy ji nepřišel navštívit v jejím bungalovu ležícím vedle nonžského monumentu. Takzvaný nositel hříchu bloumal neúnavně nekonečnými, prázdnými chodbami zařízení a také v nich přespával.

Kosmopsycholožka si připjala antigravitační přístroj a vletěla blízkou bránou do budovy. Na Nongga narazila asi o pal kilometru dál v jedné příčné chodbě.

Jakmile ji uviděl, jako by se mu rozjasnil obličej, alespoň to tak Bré připadalo. • Když však přistála vedle něj, tvářil se netečně jako vždycky. Jen na okamžik naklonil hlavu ke straně a jako by naslouchal svému nitru.

„Přihodilo se něco příšerného,“ řekla psycholožka Nonggoví a vzápětí mu vylíčila, jak dopadli vojáci, kteří pronikli do faktorového elementu a už se z něj nevrátili.

„Na svobodu se dostala pouze jedna reportérka,“ řekla. „Prožila děsivé chvíle a popsala cizince, kteří mají podobnou postavu jako ty nebo já, jsou však mnohem svalnatější, i když menší a zavalití. Jejich nejvýraznějším znakem je roh na čele. Znáš takové bytosti, Genherede?“

Bré nadějeplně pohlédla na Nongga. V obličejí mu začalo mírně pošukávat. To bylo dobré znamení. Značilo to, že vstřebal její slova a zpracovává je. Pohledem bloumal pomalu po chodbě a pak se zahleděl upřeně na psycholožku.

Pohnul úzkými rty a řekl jí: „Můj národ s tím nemá nic společného. My Nonggove jsme skrz naskrz mírumilovní tvorové. Násilí se nám hnusí, to mi věř.“

„Věřím ti, Genherede,“ ujistila ho Bré. „Jsem rovněž přesvědčena, že tihle cizinci nejsou vaši spojenci...“

„My bychom nedokázali nikdy způsobit hrůzy, o nichž jsi mi vyprávěla. A nestrpěli bychom ani, kdyby se děly v naší přítomnosti. Nonggo by raději zemřel, než by připustil něco takového. A pokud by tomu nedokázal zabránit, ztratil by chuť do života.“

Jako ty, Genherede? pomyslela si Bré. Co se ti asi přihodilo, že pomalu vyhasíná tvůj elán? „Znají Nonggove tylo bytosti, které jsem ti popsala, Genherede?“ zeptá-

ta se vzápětí nositele hříchu. „Už jste se s nimi někdy setkali?“

„Nikdy!“ odpověděl a náhle mu v obličejí zahrály všechny svaly. „V mé domovské galaxii nežijí a nestřetli jsme se s nimi ani jinde.“

Bré Tsinga si uvědomovala, že se to asi nebude Čistotu Khanovi líbit, nic na tom ale nemohla změnit. Byla si jista, že Gen-hered jí nelže. Všimla si, jak opět naklonil hlavu ke straně, a z náhlého popudu se rozhodla, že využije jeho výřečnosti a zeptá se ho na důvod tohoto pohybu. • „Genherede, co znamená, když, nakloníš hlavu ke straně?“

„Ponořuji se...,“ odpověděl mírně za-: sněné. „Snažím se ponořit. Dělán to, i když lím, že mi to nejde. Je to zvyk, kterého se nemohu zbavit.“

„A co rozumíš pod slovem ponořit se?“

„Je to jediný životní obsah každého Nongga. A o ten jsem byl připraven, protože jsem nositelem hříchu. Už nikdy se nebudu moct ponořit.“

V jeho obličejí se na chvíli objevil smutek. Vzápětí ale se opět tvářil netečně.

Od tohoto okamžiku nebyla s Genheredem žádná řeč.

5.

Fellokk triumfoval. Poulones ho nedokázal usvědčit ze zrady, ačkoli se po celou dobu zabýval myšlenkou postavit se mu na odpor. Podářilo se mu ho oklamat, protože vůlí ovlivňoval vylučování svých hormonů. To v něm posilovalo přesvědčení, že se narodil, aby se stal takou, neboť jen taká byl schopen takto ovládat své tělo.

Poulones si tedy vůbec nevšiml, co se děje v jeho protějšku. Naopak Fellokk citelně vnímá! signály vysílané jeho tělem. Svědčily o zbabělosti, vnitřní rozervanosti a strachu z Terranců.

Poulones už nebyl hoden být takou. Svou slabostí vedl kmen do bídy a otroctví. Už nesměl dál vykonávat úřad taky. Fellokk byl připraven ujmout se následnictví. Nejprve se ale musel svědomitě připravit na převzetí moci.

Poulonesovo postavení bylo zatím ještě pevné. Jeho smrtonosná komanda pročešávala hrad, hledala zrádce a zabíjela je.

Fellokk chystal ve vsí tajnosti převrat. Bezpečně vyčenichal každého Džerra, který nestál na Poulonesově straně. Vydal se za Cechem, který se zabarikádoval ve svých prostorách. Deset robotů hlídalo na chodbách a nepouštělo k serofovi nikoho, pokud to výslovně neschválil.

Když se objevil Fellokk, řekl Čoch robotům: „Džerro Fellokk smí vstoupit. Je to přítel.“

Když mladý válečník vesel do serofových komnat, zjistil, že Čoch je obklopen hloučkem těžce ozbrojených Džerrů. Ke Svému překvapení mezi nimi spatřil také barraše Guulora, jemuž podléhal celý dvůr. V hierarchii měl ještě vyšší postavení než serofové. Šikovný barraš byl šedá eminence, měl na hradě velkou moc a dokonce silně ovlivňoval samotného taku.

Guulorovi bylo sto let a působil v úřadu spoustu let. Proto se Fellokk domníval, že stojí věrně při Poulonesovi. O to víc ho překvapilo, když se s ním potkal v této kritické, převratné chvíli právě u Čocha.

„Tohle je tedy Fellokk, který má být nadějí našeho kmene?“ zaskřehotal Guulor. Byl neobyčejně vyzábělý, a proto nosil pod hábitem četné vycpávky. Jeho obličej sestával jen z kostí a kůže. Roh mu už dávno upadl a zbyl po něm jen zrohovatělý hrbolek. Fellokk se přinutil pohlédnout mu do očí, aby mu ustavičně nezárl na Čelní výrůstek.

„Jsi připraven, Fellokku?“ zvolal Čoch. „Poznal jsi už konečně, zda jsi povolán?“

Mladý válečník mírně vzrušeně přiký-

vl. Nechápal, jak v něm serof války dokázal poznat budoucího taku, když to ještě nevěděl ani on sám. „Jak jsi přišel na to, že právě já se mám stát novým takou?“ vyhrkl.

„Ještě si dobře vzpomínám na mladého Poulonese, který se vyznačoval vynikajícím válečným instinktem a vedl svůj kmen od vítězství k vítězství. To v sobě ještě nevyvolával sny o bezrožci a nenechal se takto ovlivňovat. A v tobě Jsem opět uviděl mladého Poulonese.“

Fellokka v první chvíli urazilo, že ho Čoch srovnává s úřadujícím takou, včas si ale uvědomil, že to serof tak nemyslel. „Cítím v sobě cosi, co mě odlišuje od ostatních Džerrů a co mi dodává víru, že jsem povolán stát se takou,“ prohlásil. „Už Jsem obstál ve zkoušce ohněm. Stanul jsem proti Poulonesovi a on nevycítil, že mám v úmyslu jmout se jeho úřadu.“

„Vím to, protože jsem vás sledoval prostřednictvím dozorového systému,“ řekl Guulor a na vysvětlenou dodal: „Barraš nemá ve zvyku sledovat taku. Nicméně kritické Časy si vyžadují mimořádné postupy. Poulones už není můj náčelník. Vede nás do zkázy, a proto je třeba ho nahradit. Tím ti také odpovídám na případnou otázku, proč jsem mu vypověděl poslušnost po tolika letech oddané služby.“

„Nyní víš, že za tebou stojíme, Guulor a já, Fellokku,“ poznamenal Čoch. „Díky svým úřadům jsme možná nejdůležitější osoby na hradě. Musíš si být absolutně jistý naším přátelstvím. Jsi si jím jistý, Fellokku?“

„O tobě ani v nejmenším nepochybuji od chvíle, kdy jsme se naposledy setkali, Čochu,“ řekl mladý válečník. Potom se obrátil na staříckého hofmistra, který se i přes svých sto let pořád ještě držel hrdě zpříma, a řekl mu: „Barraše Guulora jsem si podrobněji prověřil teprve před chvílí. A poznal jsem, že buď stojí poctivě za svý-

mí slovy, nebo je skvělý herec. Druhou možnost bych rád vyloučil, protože to by se byl jinak už před dávnými dobami ujal taková úřadu."

"Třeba existuje. Ještě třetí možnost," namítl Guulor pobaveně. „Co když dovedu skrývat vnitřní postoj právě kvůli nedostatku hormonů způsobenému stářím? Uvážil jsi to, Fellokku?"

Bojovník zavrtěl hlavou a pak řekl uznale: „I přes svůj věk vyzařuješ tak silnou pachovou auru, že mě doslova ovládá, Guulore. Obdivuji tvou nezlomnou vůli a jasně vnímám, že ji chceš použít pro blaho našeho kmene. Každý taká může být hrdý na to, že má po svém boku takového barraše."

Od té chvíle se starce a mladík usilující o moc stali spojenci.

"Nepodaří se ti tak hladce zbavit Poulonese moci," řekl Guulor. „Při -převratu je třeba dbát na několik pravidel. Mocenská struktura našeho kmene je složitější, než se zdá. Nestačí taku Jednoduše zabít a zaujmout jeho místo. Musíš se také ujistit, zda máš dostatek spojenců, kteří tě podpoří, až se ujmeš vedení kmene. Jen já a Čoch nestačíme. Především si budeš muset zajistit podporu Footů. Pokud tě nebudou uznávat oni, nikdy nezískáš skutečnou 'moc.'"

"To je mi naprosto jasné," odpověděl Fellokk. „Vím, že naši techničtí opatrovníci mají pro nás obrovský význam. Dovolují si tvrdit, že jsem s nimi vždycky vycházel dobře. Musím se však přiznat, že Aggoš, serof pro Footy, je pro mě neznámá veličina."

"Radil bych ti, aby ses Aggošovi prozatím vyhýbat," navrhl mu Guulor. „Obrát se přímo na Footy. Nejlépe uděláš, když si promluvíš rovnou se Seassorem. Vím, že není příliš spokojený s Aggošem coby šero fem."

"To bude můj příští krok," řekl Fellokk a obrátil se k odchodu. • •

"Bud' opatrný, Fellokku," řekl Čoch válečníkovi na rozloučenou. „Guulor a já máme takové postavení, že se dokážeme , obstojně ubránit pokusům o naši likvidaci. Zatím nás Poulones ještě neodhalil jako protivníky. Ty však jsi odkázán sám na sebe a chrání tě jen tvoje maska. Nesmíš nikomu prozrazovat své ambice, jinak s tebou Poulones zatočí stejně jako s Garrachem."

"Věděl bych, jak tomu zabránit," poznamenal Fellokk. „Mohl bych se Poulonesovi kdykoli postavit v souboji."

"Přesto si nejdřív upevni své postavení."

^^->

"Terranci mají vlasy místo rozumu," řekl Seassor, vůdce Footů. „Považují nás za havěť. To je dobré, velmi dobré." Se svými dvaceti třemi centimetry patřil Seassor k větším Footům. Svou poznámkou narážel na reakci zajatých Terranců, kteří se vyděsili pokaždé, když se kolem nich mihl nějaký Foot. Neměli tušení, co jsou tyhle drobné bytosti zač, protože je v životě neviděli. Automaticky je tedy považovali za škůdce.

Footové byli důležitými příslušníky džerrského kmene. Zatímco Džerrové se věnovali výhradně válečnému řemeslu, Footové měli na starosti vyhodnocení technické stránky kořisti. Byli to techničtí géniové a mistři mikrotechniky. Dovedli posoudit jakoukoli techniku, extrapolovat její principy a upravit jí na džerrské poměry.

Od nich také pocházelo veškeré technické vybavení hradu. Většinou šlo o adaptovanou cizí techniku. Nebýt pomoci Footu, nikdy by Džerrové nebyli dosáhli svého postavení v galaxii DaGlauš. Mnozí dokonce tvrdili, že skutečnými vládci Goušaranu jsou Footové. Nikdy se to však neprojevalo zcela zjevně, neboť Footové byli ve svých mocenských nárocích nadmíru zdrženliví. Na druhé straně ale musel kaž-

dý taká s nimi vycházet v dobrém. Džerrové nic nepořídili, když začali drobní mistrní technici stávkovat.

Feliokk se setkal se Seassorem v sektoru strojních zařízení, který se nacházel ve spodních prostorách Goušaranu.

„Vlastně byste měli být spokojeni s dosavadní kořistí, Seassore," řekl Feliokk, aby navedl hovor Žádoucím směrem. „Naše přepadové oddíly přitáhly už ledacos."

„Jistěže," odpověděl Seassor nadšeně.

Jeho hlas procházel zesilovačem, aby mu Feliokk vůbec rozuměl. Foot seděl, tykadlovité nohy zapletené do sebe, na Fellokkově rozevřené dlani a zuřivě gestikuloval čtyřmi akčními tykadly. Vypouklé oči zasazené po stranách hlavy pravidelně mizely za cukajícími se víčky. Zato široká ústa se sotva znatelně pohybovala, když mluvil.

„Když si jen vzpomenu na translátory, -které jste nám přinesli...,“ pokračoval uchváceně Seassor. „Jak bychom bez nich zacházeli s Terranci? A co teprve hypnotické učební programy, které umožňují vstřebat během několika málo hodin vědomosti, které si lze normálně osvojit za spoustu let! K tomu všechna ta nanejvýš precizní syntonika s nekonečným množstvím aplikací. A vynikající transmutery, které umožňují Terrancům přemístit se rychle na libovolnou vzdálenost. Mohl bych se takhle rozpívat ještě dál, Fellokku. Vaši válečníci odvedli skvělou práci. My Footové jsme vám za to vděční."

„To je teprve začátek, Seassore!" prohlásil Feliokk. „V Terranii je takových technických zázraků ještě mnohem víc. A Terrania je jedním z mnoha měst na této planetě. A tato planeta je jednou z mnoha v univerzu!"

„Přestaň už, Fellokku, až se mi z tvých slibů točí hlava," řekl Seassor posmutněle. „Jak bychom se my Footové měli dostat k takové spoustě technických skvostů? Můžeme o nich jen snít."

„Mohli byste získat všechno, po čem toužíte!*" poznamenal válečník. „Taká Poulones tomu ovšem chce zabránit. Má v úmyslu vyjednávat s Terranci o volném odchodu. A tím byste přišli o mnoho technických pokladů."

„Slyšel jsem o tom a trochu mě mrzí, že má vyschnout vydatný zdroj technických výtvorů," řekl Seassor. „Náš opatrovník Aggoš však tvrdí, že taká Poulones si nechá od Terranců draze zaplatit náš odchod. Ujistil mě, že nám dají dobrovolně mnohem víc, než bychom si na nich vynutili násilím. Nevím ovšem, jestli mu mám věřit."

„Je to Čirá lež!" namítl Feliokk. „Terranci dobrovolně nic nevydají. Jakmile poznají; jak omezená je naše moc, možná s námi budou jednat z pozice síly. Naše jediná šance spočívá v tom, že je předejdeme a zasadíme jim úder jako první. Mohli bychom dobýt Terranii levou zadní a pak z nich vymáčkout všechno, co si přejeme. Kosmické lodě, zbraňové systémy a další techniku. Prostě všechno! Kdybych já byl taká, věděl bych už jak na to."

Foot zabodl do Fellokka obě oči a vypouklil je ještě víc. „Myslíš, že máš vlohy stát se náčelníkem?" zeptal se ho.

„Bezpochyby," odpověděl válečník přesvědčeně. „Poulones je slaboch. Nezáleží mu na budoucnosti kmene, ale na momentální bezpečnosti. Nejen na mně záleží, zda tu zavane nový vítr. Je otázkou, zda si mohu být jistý podporou Footů."

„Aggoš s námi zachází jako s podřadnými tvory," zamumlal Seassor jakoby pro sebe. „Přitom jsme v tomto společenství Džerrům přinejmenším rovnocenní. Bez nás nejde nic. Jenže Aggoš to neuznává. Už jsem několikrát žádal laku Poulonese, aby nám přidělil jiného serofa, on ale odmítá Aggoše uvolnit - nejspíš proto, že ho poslouchá na slovo."

„Pokud se změní vedení, budete si moct

vybrat serofa podle své libosti, Seassore," slíbil Footovi Feliokk. ..

„To nezní Špatně," poznamenal Seassor zamysleně. „Skutečně ale věříš tomu, že tvůj plán vyjde?"

„Nikdy bych nedával v sázku život, kdybych nebyl přesvědčen o úspěchu!" .

„Bylo by zřejmě nejlepší pro nás pro všechny, kdyby se změnil vůdce. Taká Polulones má nejlepší doby za sebou. A také se mi zdá, že blahu nás všech zrovna neprospívá jeho podivné spojení s oním bezrožcem... Footové jsou na tvé straně -tako Fellokku'."

Mladý válečník odcházel z tajné schůzky a věřil pevně ve vítězství. Když se vrátil do obytných sektorů, spojil se s ním žalárník Chlenakk.

„Vím už, jaký obřad provozovali Terranec a Terranka, Jež jsi přivlekl do hradu, Fellokku," řekl.

Bojovník byl myšlenkami úplně jinde a nevěděl hned, o Čem Chlenakk mluví, „Má to teď nějaký význam?" vyhrkl.

„Je to přinejmenším - choulostivá záležitost," odpověděl žalárník a bez vyzvání pokračoval: „Ten obřad se jmenuje sňatek. Dvojice po něm získala právo se kdykoli pářit. Kdykoli, Fellokku!"

Třebaže mladý válečník přemýšlel o důležitějších věcech, vyvolala v něm Chlenakkova slova zvláštní pocit. Ucítil lehké svědění v podbřišku a bylo mu nějak mdlo.

Pozemšťané 5

Do Erwina těla se poznenáhlu vracet cit. Po celou dobu si zachovala zrak, nic ale nevnímala. Poté, co ji odvedli z kostela svatého Antonína, ji obklopovala tma.

V jedné chvíli tma poněkud zesvětlala a uviděla kolem sebe podivné postavy s širokými plecemi a s rohy na hlavě. Potom zjistila, že se nachází v temné klenuté místnosti s děsivým zařízením. Všechno se matně lesklo a působilo hrozivým dojmem.

Postrkovali ji nějakí roboti. Teprve v okamžiku, kdy ji opět rozbolelo tělo, zjistila, co s ní vlastně provedli. Byla upoutaná na konstrukci připomínající gynekologické vyšetřovací lůžko. Svatební šaty měla roztrhané a visely jí v carech z těla. Kde je Paul Benton? Muž, kterého si chtěla vzít za manžela podle prastarého rituálu v kostele postaveném v Terranii podle starodávných představ poté, co skončila Monosova diktatura.

Svatební ceremoniál však byl hrubým způsobem narušen. Všechno proběhlo jako v hrůzném snu. A nyní se nacházela v neméně děsivém prostředí a její smysly se pomalu probouzely k životu. Bylo to bolestné procitnutí. A bolest se mnohonásobně zvýšila, když jí začaly do těla pronikat příšerné nástroje.

Zazněl syntetický hlas a zeptal se jí v interkosmu: „Jak se jmenuješ, Terranko?"

Tato otázka se opakovala, provázena bolestivými vpichy, dokud neodpověděla:

„Jsem Erina Beltonovd. Kde to jsem? Co se to se mnou děje? Kde je Paul?"

Její otázky zůstaly bez odpovědi. Zato byla vyslýchána a současně -vyšetřována^ Tělo měla v jednom ohni. A bolest byla s každou další otázkou palčivější.

Odpovídala na podivné dotazy, jak nejlépe dovedla. Její odpovědi však připadaly vyslýchajícím nedostatečné, ať se snažila sebevíc. Proč by ji jinak mučili stále víc?

V jedné chvíli Erina omdlela. Když se opět probudila, spatřila nad sebou rozmazaný obličej.

„Jsem doktor Camil Denaigie," řekl kdosi sonorním hlasem. „Momentálně jsi v bezpečí, chudinko."

Její pohled se pomalu rozjasňoval a rozvzlykala se úlevou, když rozeznala mužský obličej s prošedivělými spánky. Byl to člověk, Terranec. Nadzvedla se a chytila se ho křečovitě jako tonoucí, ale zhroutila se zpátky, jak se jí tělo zkroutilo úpornou bolestí.

„Jsi ve faktorovém elementu v Terranii-Jih. Zajali tě Džerrové - Jako nás všechny tady,“ řekl doktor Denaigie a setřel jí tamponem pot z obličeje. „Přestála jsi první výslech, a teď ti dají pokoj. Pomohu ti, jak nejlépe budu moci.“

„Kde je Paul?“ vyhrkla Erina.

„Je to tvůj Paul?“ zeptal se jí doktor Denaigie a ukázal na muže pod zkrvaveným prostěradlem, kterého přivezli roboti těsně před ní. Jeho tělo sebou divoce škubalo, stenal a zjevně fantazíroval, jako kdyby byl v deliriu.

Erina vykhkka a chtěla se na Paula vrhnout. Byla ale příliš slabá a znovu se Tihrově tla. Doktor Denaigie ji uklidňoval, jak nejlépe to šlo.

„Proč jsou tak krutí?“ zanařkala mladá žena. „Proč nás takhle mučí?“

„Džerrové se chtějí dozvědět co nejvíc o nás Terrancích,“ odpověděl doktor Denaigie. „I když ani to neomlouvá jejich brutalitu.“

„Co já jim mohu prozradit?“ vyjekla Erina. „Ptali se mě výhradně na to, co se dělo v kostele. Chtěli vědět všechno o svatebním obřadu. Nic jiného. Řekla jsem jim všechno. Byla bych jim to vylíčila i dobrovolně, oni mě ale neustále trýznili... Proč to dělají?“

„Já nevím,“ zamumlal zjevně oťesený doktor. Mohl by jí povědět o mnohem hůř mučených spoluvězních, ale to by ji patrně neutěšilo.

6.

Vlastní příbytky měli jen výše postavení Džerrové. Šest serofů vlastnilo velkolepé pokoje, přepychově zařízené a vybavené spoustou footské techniky, jež jim umožňovala dohlížet na rozsáhlé části hradu.

Přibližně dvě stě dvořanů v čele s barrašem bylo ubytováno společně v jedné sek

ci nacházející se nad ubikacemi pro obyčejné Džerry. Také oni ale měli vlastní, od sebe oddělené příbytky. Barraš sám bydlel stejně královsky jako serofové a měl k dispozici rovnocenné technické prostředky.

Taká sídlil v centru hradu, ve velitelském stanovišti, které Poetové zařídili podle nejnovějších technických poznatků. Odtamtud mohl ještě ve větší míře než serofové a barraš ovlivňovat veškeré dění v hradu. Mohl pozorovat, co se odehrává ve všech prostorách, a v případě potřeby sledovat jednotlivé Džerry na každém kroku. Mohl uzamykat hangáry pro chrese a šourchty, uzavírat přístupy a přepážky, izolovat od sebe libovolné sektory, zahalit celý hrad do ochranného pole a provádět spoustu dalších věcí.

Taká měl absolutní moc nad celým hradem. Tu mu ale zajišťovali Footové potřebnou technikou- Život na hradě stál a padal s Footy a na nich také závisela bezpečnost všech Džerrů.

Kromě četných točitých tunelů, jež procházely hradem a spojovaly různá oddělení, existoval ještě druhý systém. Šlo o potrubí o průměru nejméně třicet centimetrů, kterým byl rovněž protkán celý hrad. Na první pohled se zdálo, že je to ventilace, ve skutečnosti ale se jednalo o tajné chodby Footů.

Jejich systém nebyl přirozeně zase tak tajný, ale kmenoví vůdci ho trpěli. Projevil se totiž jako velmi výhodný. Maličcí Footové se jím mohli dostat do kdejakého hradního zákoutí. Nikdo ale netušil, že Footové mají možnost proniknout všude, aniž o tom ví taká na velitelském stanovišti.

Fellokka proto nesmírně udivilo, když ho Seassor vyhledal v jeho ložnici, aniž si toho všiml kdokoli jiný, a důvěrně mu sdělil, jak to dokázal. Foot se dostavil, aby mu předal nejnovější zprávy a současně ho varoval.

„Poulones je vzteky bez sebe," prohlásil a záměrně při tom vynechal titul. „Pozval si k sobě barraše a všechny serofy a chce po nich, aby vyslídili a vlastnoručně popravili zrádce, kteří štvou proti němu. Guulor a Čoch se vyslovili proti popravám a přivolali na sebe jeho hněv. Neodvažuje se ale proti nim něco podniknout. Není si jistý Jejich oddaností. I v tom se projevuje jeho slabost. Dobrý také musí umět jedno-značněji rozeznat převládající náladu. A je jedno, je-li pro něj příznivá, nebo ne."

„Pravda pravdoucí," přisvědčil Fellokk.

„Povzbuzení Guulorovým a Čechovým odporem odmítli splnit rozkaz také AdyŠ aCušerech," pokračoval Foot. „Poukázali na to, že je na takoví, aby svým neomylným čichem vyslídil zrádce. Srážet hlavy začali jen Onkerk a Aggoš. Ten nás požádal, abychom mu pomáhali. On, serof, který by se měl starat o naše blaho, nás chce zneužít pro své účely! Skutečně jsme mu uvedli několik jmen, jenže šlo o Poulone-sovy stoupence. Když je zlikviduje, oslabí tak vlastní řady; Onkerk naproti tomu kráčí vlastní cestou. Vysílá zabijácká komanda, která zasahují bleskurychle a nečekaně proti odpadlíkům a hned zase rychle mizí. Jedno z těchto Jeho popravčích komand je ostatně na cestě i k tobě - a to i přesto, že tě Poulones z ničeho nepodezřívá."

„To si se mnou chce vyřídit účty Onkerk osobně," řekl Fellokk nevzrušeně. „Nemohu tohle zákeřného tichošláпка vystát stejně jako on mě."

„Potřebuješ podpořit, Fellokku?" zeptal se válečníka Seassor.

„V tomhle boji ne," odmítl ho Fellokk. Z tajné skrýše ve stěně své kóje vytáhl miniaturní nosič dat a předal ho footskému vůdci. „erosím tě, abys předal tyhle informace serofovi války Čechovi. Jde o plán útoku na Terranii. Čoch zařídí všechno, co se dá udělat za těchto okolností. Rád bych

vyrazil na zteč, až vyřadím ze hry Poulonese. A Ještě něco. Pokud zná Čoch dobrého стратега, nechť ho jmenuje serofem pro strategii mé stínové vlády."

^^^

Džerrští válečníci obývali po stovkách rozlehlé prostory, kde si každý z nich mohl zařídit vlastní koutek. Fellokkova kabina .neměřila víc než čtyři krát šest metrů, ale byla větší než kóje ostatních. Kromě osobních zbraní, kombinovaného boganu, neurobiče, multifunkčního opasku s antigravitačním osobním ochranným a detektorovým agregátem a lokalizační přílby měl zde měl jen několik málo suvenýrů.

Na policiče byla konzervovaná dračí hlava jednoho Yngella. Fellokk tak uctil největšího protivníka, jež zabil v boji. Ta záležitost s Yngelly byla tehdy kapitola sama pro sebe. Protože žádný národ v galaxii DaGlauš se neodvážil sám vystoupit proti džerským kmenům, které plenily, kam přišly, spojilo se několik blahobytných společenství a najalo si Yngelly jako žoldáky.

Yngellové se přinejmenším vyrovnali Džerrům co do bojovnosti a výzbroje. Pouze se dopustili osudové chyby a pustili se do křížku se všemi dvaceti džerskými kmeny najednou. Osamělý houfec žoldnéřů se probil dokonce až do Goušaranu, tam ale obránci připravili Yngellům krvavou lázeň.

Fellokk v tomto místě hradu srazil hlavu Jejich vůdci a posléze si ji vystavil ve své spací kóji. Vysušenou lebku obklopovalo několik menších ukořistěných kousků, jež ve Fellokkovi vyvolávaly nádherné vzpomínky na velká vítězství. Mateřičná hodnota neměly žádnou, mladý válečník na nich však lpěl celým svým životem, protože Je považoval za vzácné poklady.

Od ostatních kójí a chodby jeho kout od-

dolovaly kožešiny šelem z různých světů a dávaly mu pocit soukromí.

Džerrové nebyli nijak zvlášť družní a vlastně je uráželo, když se museli tísnit v takovém počtu na tak malém prostoru. Nedalo se s tím ale nic dělat, neboť na hradě byl zoufalý nedostatek místa, přestože zvenčí vypadal impozantně. Většinu hradu ních prostor potřebovali Džerrové pro ukořistěné zbraně, strojovny a systémy nezbytné pro přežití. A několik klenutých sklepení bylo rezervováno pro rukojmí.

Fellokk měl v kóji také jeden džerský . roh. Na něj si zavěšoval bajonet, který si s sebou občas bral do boje. Nebyl to roh nějakého soukmenovce - Džerrové proti sobě nebojovali na život a na smrt, tedy pokud se spolu nervali o moc - nýbrž jeho vlastní. Fellokk prožil teprve jedno období pohlavní připravenosti, kdy Džerrům obvykle odpadl roh a narostl nový. Ponechal si ho jako památku na dobu, kdy řádl jako smyslu zbavený. Doufal, že prožije stejný cyklus ještě jednou- a možná už jako taká.

Zatímco se oddával příjemným představám, připravoval se na nadcházející střetnutí. Přes prsa si připjal pouze tři náboje- , ve pásy, kolem břicha si omotal multifunkční opasek a pak se uvolněně, jakoby netečně rozvalil na lůžku. Náramkový displej umístil ale tak, aby si každý mohl přečíst údaj o jeho tělesné teplotě a zjistit, jak se mu začíná vařit krev.

Dovedl by se také klidně přetvařovat, to mu umožňovala schopnost být takou, nechtěl ale budít klamně zdání -- ani tváří v tvář nájemným vrahům.

Ležel tam klidný a uvolněný, a přece v něm vřela krev.

„Hej, Fellokku!“ dolehl k němu známý hlas. „Nechceš mi pohladit hrb? Přináší to štěstí a dlouhý život.“

„Odprejskni, Gullokku!“ zavrčel Fellokk, aniž vzhlédl. „Za chvíli se to tu bude všude zelenat krví.“

„Právě proto by sis měl z mého hrbu setřít trochu štěstí,“ namítl Gullokk. „Přece nechceš, aby tekla zrovna tvoje krev, ne?“

Gullokk byl ubohý mrzák - jediný na celém hradě. Nikdo nevěděl přesně, co způsobilo jeho postižení, kolovala ale spousta zvěstí. Ty Fellokka nezajímaly. Každopádně by Gullokk neměl v běžném životě nejmenší Šanci na přežití. Džerro, který se nedokázal postarat sám o sebe, byl Jen na obtíž a neměl na vybranou - musel zemřít. Gullokk ale byl chytrý a udělal ze své vady ctnost.

Tvrdil o sobě, že je však obdařený magickými schopnostmi a dokáže přinést štěstí válečníkům táhnoucím do bitvy. Přestože Džerrové v nic nevěřili a nebyli tedy ani pověřiví, hráli s Gullokkem blahovolně jeho hru. A když se vrátili z boje živí a bez úhony, zahrnovali mrzáka nejrozumnějšími dárky. Tím mu pomáhali přežít.

Běžné zvuky rozléhající se společným prostorem náhle přehlušil hrozný randál. Kdosi hystericky ječel, práskaly výstřely a vypukla obrovská vřava.

„Honem, Fellokku, už jdou!“ zavřeštěl samozvaný wišak. „Je to tvoje poslední Šance.“

Mladý válečník ohnul nohu a nakopl mrzáka, který si hrál na šamana, až ten odletěl o několik metrů dál.

„Díky, Fellokku!“ zvolal Gullokk. „Nebudeš litovat, žeš mi věřil.“

Rachot se blížil k Fellokkově kóji. Vtom útočníci strhli kožešinové závěsy a před ním se vztyčily tři zavalité postavy. Bojová vřava v pozadí neutichala a Fellokkovi bylo jasné, že má před sebou jen část vražedného komanda.

Znal je všechny tři. Byli to PŠeck, Gor-rer a Ichtei. Vědělo se o nich, že patří k dobrým přátelům serofa Onkerka. Pšeck a Go-rer se navíc podíleli na popravě Fellokkových druhů Konnacka a Sickora.

Ichtei byl zbabělec a útočil vždy jen ze

zálohy a když byl dokonale krytý. I nyní měl zapnutý individuální štít. Ubožák!

Pšeck měřil metr padesát pět a byl vyšší než většina Džerrů. Obličej měl samou jizvu a roh nešťiplý. Když ho chtěl někdo rozžhavit doběla, stačilo, aby mu řekl, že k jizvám nepřišel v boji, nýbrž že si je udělal sám.

Gorrer měl obrovský klenutý břich - což byl znak postavení každého Džerra. Kdo však byl pozorný, viděl, že břich netvoří pružné pevné svaly, nýbrž hora ochablého masa a je patrně naplněn smrdutým vzduchem.

Fellokk se při této představě uchechtl.

„Opravdu ti připadá směšné, že ti teď usekneme roh a probodneme tě jím, jak si zaslouží každý zrádce?“ zahřímal Pšeck.

„Rozesmálo mě, když jsem si představil, jaký asi pšouk vyjde z Gorrerova břicha, až mu je někdo rozfízne.“

V očekávám útoku Fellokk zapnul deflektorové pole, aby se zneviditelnil, a současně se skulil z lůžka. Při tom aktivoval vibrační čepel, kterou měl ukrytou pod kožešinou na lůžku. Nespletl se ve svém odhadu, neboť Gorrer se na něj vrhl zaslepen vztekem a nabodl se na vztyčenou čepel. Vydal ze sebe zvuk, který skutečně připomínal mohutné upšouknutí.

Zatímco Pšeck stále ještě zíral na umírajícího druha, který sebou divoce mrskal, popadl ho Fellokk Jednou rukou zezadu za roh, druhou se mu zaryl do tlustého krku a sevřel mu drápy hrdlo.

„To je za Konracka!“ zařval mu do ucha, mocně škubnul a vytrhl mu roh z čela. Z rány se vyvalil proud zelené krve. Fellokk vytáhl volnou rukou z pásu na prsou malý granát a vykřikl; „A tohle za Sickora!“

S těmito slovy vecpal řvoucímu Pšeckovi granát do rozevřených úst a zaklapl mu spodní čelist. Uvolnil sevření jeho krku a umožnil mu, aby se nadýchl. Doslova ho

tak přiměl, aby polkl granát. Potom uskočil za ohromeného Ichteie, který se chránil jeho individuálním štítem.

Vzápětí nastala exploze. Granát roztrhal Pšeka na kousky a tlaková vlna odhodila Ichteie a Fellokka o hodný kus zpátky. Zatímco Fellokk neutrpěl nejmenší úhonu, Pšeckovy pozůstatky prorazily Štít a potřísnily Ichteie.

To ho vyděsilo natolik, že deaktivoval Štít a začal se čistit.

Toho Fellokk patřičně využil. „Vyříd Onkerkovi, že ho pozdravuje nový taká!“ zvolal a sevřel Ichteiu tučný krk v obou rukou. „Určitě se zase brzy setkáte.“ Stiskl ještě víc, chvíli držel a pak upustil bezvládné tělo na zem.

Rozhlédl se po ubikaci, která skýtala hrůzný obraz zkázy. Uviděl deset Džerrů, zkroutených v nejrůznějších polohách, v nichž je zastihla smrt. Ostatní zabijáci se opět stáhli, když se začali přepadení válečníci formovat.

„Co to mělo znamenat, Fellokku?“ vyhrkl Rekko, bojovník bydlící o několik kójí dál. Roh a levou polovinu obličeje měl sežehnuté paprskem. „Odkdy se Džerrové vzájemně zabíjejí?“

„Na to se zeptáme ctihodného taky,“ ucedil Fellokk a přešel k zajištěnému komunikátoru určenému pro případy nejvyšší nouze, z kterého bylo možné navázat kontakt přímo s vůdcem. Rozdrtil pečeť v pěsti a vytrhl ji. Okamžitě se rozzářil holo* gram a v něm se objevil náčelník.

„Fellokku!“ vykřikl Poulones užasle, když poznal, kdo se s ním spojil. „Co máš tak naléhavého, že mě okrádáš o Čas?“

„Byla přepadena ložnice, v níž jsem ubytován,“ odpověděl mladý válečník nevzrušeně, aniž oslovil Poulonese náležitým titulem. „Poznal jsem tři Onkerkovy přátele a...“

„Ano, jsem informován,“ přerušil ho Poulones příkře. „Donesly se mi zprávy

o vzpouře, kterou se serof Qnkerk pokusil potlačit."

„Nic z toho není pravda," odpověděl Fellokk. „Šlo o zákeřné popravčí komando, které k nám vtrhlo a ve spánku zabilo mé druhy, všechny do jednoho oddané a poctivé bojovníky."

„Věřil jsem ti, Fellokku, nyní ale nadešel okamžik, kdy musím zvážit slovo jednoho ze svých serofů proti tvému tvrzení," zahřimal Poulones neúprosně. „Očekávám, že vzbouřenci odloží zbraně, vzdají se a podrobí se výroku hradního tribunálu." Poněkud velkoryseji vzápětí dodal:

„Slibuji svým válečníkům, že nevynesu paušální rozsudek a budu zvážovat skutečnou vinu. Tvrdě ztrestám toho, kdo odmítne splnit můj rozkaz."

Seassor mel pravdu. Bezmocný Poulones se přestal zcela ovládat a ztratil přehled o situaci. Zuřil, zaslepen strachem o vlastní život.

Fellokk přerušil spojení, aniž náčelníkovi odpověděl. Poulones svým chováním sám určil, že z tohoto místa vzejde povstání. Vzápětí se z komunikátoru ozval signál. Mladý válečník se domníval, že mu volá zpátky Poulones, a zprvu nechtěl vůbec přijmout hovor. Přístroj se však aktivoval sám od sebe.

„Footové zajistili, aby tenhle rozhovor nikdo nemohl odposlouchávat," spustil serof války. „Poulones se konečně docela zbláznil. Vyslal za bariéru tři vyjednavče, aby Terrancům dali najevo, že jsme ochotni se s nimi dohodnout. Něco se musí stát, a to hned, Fellokku!"

„Za tohle bude Poulones pykat!" zavrčel temně válečník. Nyní byl připraven splnit velký úkol.

Pozemšťané 6

„Čistoto, u bariéry se něco děje!" oznámila komisař LSP Iljana Speccieová. Khan byl okamžitě ve střehu, když tato

zpráva dorazila do jeho příbytku. Uchýlil se do soukromí, aby si trochu odpočinul. Byly mu doprány alespoň tři hodiny spánku, než mu zavolala Iljana.

Ve věži kosmodromu, kde si komisař LSP zřídil hlavní stan, se sbíhaly všechny nitky. Faktorový element byl pod neustálým přísným dohledem.

Když Cistolo Khan dorazil na rozlehlé velitelské stanoviště, v němž pracovalo nepřetržitě sedmdesát mužů a žen, už na něj čekali Fláme Gorbendová, Iljana Speccieová a Alexandr Erengast, tři následovníci Bruna Drenderbauma. Čtvrtý zástupce Coer Pinguard se ztratil beze stopy ve faktorovém elementu v Terranii-Jih.

Všichni tři upozornili Khana na holo-gram ukazující události u faktorové bariéry. Vynořily se z ní tři zavalité postavy natěsnané do jakýchsi bojových obleků. Opakovaný záznam Cistolu Khanovi předvedl, jak to všechno začalo.

Nejdřív se objevila dlouhá tyč a na ní bílý prapor a za ní následovali ve vteřinových odstupech ti tři.

Nyní lam stáli, jako kdyby chtěli, aby si je Pozemšťané nejprve pořádně prohlédli. I přes zvětšení toho na nich ale mnoho vidět nebylo, snad jen rohy, jež jim vyčnívaly z uzavřených přílebků.

První cizinec byl zahalený do energetické pavučiny. Druhý měl na hlavě válcovitou přilbu a celé tělo, od svalnatých paží až po zavalité nohy, měl chráněné splývavým drátěným pancířem. Třetí nesl prapor. Připomněl Khanovi z hlíny uplácáného Golema a jeho brnění jako by bylo. odlito z jednoho kusu.

„Zřejmě znají všechny nose zvyky," zavrčel komisař LSP.

Nebylo divu, vždyť měli v mocí tisíc ubožáka, z nichž mohli ždímat všechny informace.

„Pěkně je prosviřte!" přikázal Cistolo Khan. „Rád bych je poznal do nejmenších

detailů. Chci vedeto každém-jejich mateřském znaménku."

"Terranci!" ozval se zakrátko v přijímači translátor používající interkosmo. Jeho prostřednictvím hovořil Džerro navlečený v drátěném pancíři.

Nastala kratičká přestávka.

"Tak dělej, pověz honem, co masna srdci!" vykřikl Khan netrpělivě.

Jako kdyby Džerro vyslyšel jeho výzvu, spustil nanovo; "Terranci, poslyšte, co vám sděluje slavný náčelník Dzerrů, velký taká Poulones. Džerrové chtějí vycházet s Terranci v míru. Taká Poulones si přeje pokojné vyrovnání s Terranci..."

"Bláhový ten, kdo tomu uvěří," řekl kdosi za Khanem.

"Džerrové se zde neocitli dobrovolně," pokračoval vyjednávač. "Stalo se to proti jejich vůli a bez jejich přičinění. Stejně jako si Terranci přejí mír, tak také Džerrové touží vrátit se opět zpátky tam, odkud přišli. Není to však v jejich moci. Proto spolu budou muset Džerrové a Terranci vycházet v dobrém. Taká Poulones nabízí Terrancům jednání o pokojném řešení situace. Je ochoten v případě patřičné vstřícnosti propustit tisíc terranských rukojmí. Zatím jsou ještě naživu a daří se jim dobře. Taká Poulones se po přiměřené lhůtě znovu ohlásí a přijme odpověď Terranců."

Jakmile Džerro s bílým praporem skončil, všichni tři parlamentáři se otočili a zmizeli za bariérou.

"Co si myslíte o té nabídce?" zeptala se ostatních Iljana Speccieová.

"Zatracení ničemové!" zavrčel Cistolo Khan tiše. "Nemůžeme jinak než s nimi vyjednávat."

Za těchto okolností by První Pozemšťanka nikdy nedovolila komisaři LSP, aby zaútočil na faktorový element. Životy tisíce Pozemšťanů byly samozřejmě přednější. Proto se musel Cistolo Khan snížit k do-

hodování s Džerry, ačkoli jim nevěřil ani za mák. Tušil, že jen získávají čas.

Měl ale svázané ruce.

"Nedokázali jsme proniknout maskováním těch tří," oznámil zaměřovač. "Mrzí mě to, ale zjistili jsme jenom, že nebyli ozbrojeni."

"Zatracení ničemové!" ulevil si znovu Khan, aniž svému zástupci vysvětlil, co tím myslí.

7.

Cesta zpátky byla jednou provždy odříznutá. Fellokk mohl jen postupovat vpřed. Musel nyní co nejrychleji odstranit všechny překážky a zaútočit na cíl - bylo třeba zlikvidovat Poulonese dřív, než stačí napáchat další škody.

Rozhodl se, že zajme tři vyjednávače ještě dřív, než se vrátí do hradu. Očekával je s doprovodem dvaceti svých věrných, kterým vysvětlil, co je ve hře, a kteří se za něj bez výhrad postavili.

V ustrety vyjednávačům však vyšel sám, když přistáli v chreších na plošině před hangárem. "Sundejte si přilby!" poručil jim. "Rád bych viděl, kdo chtěl zaprodat vlastní národ Terrancům!"

Poslechli ho a válečník spatřil tři neznámé obličeje.

"Plnili jsme jen takův rozkaz!" ospravedlňoval se ten, který nesl bílý prapor.

"Kdo jsi?"

"Jsem Gouneil a doprovázejí mě Reokk a Šaukk," vyhrkl Džerro nejistě. "Plnili jsme jen takův rozkaz," opakoval vzápětí vystrašeně.

"Byli byste udělali lépe, kdybyste se předtím zeptali vlastního svědomí, a neuposlechli slepě Poulonese," pokáral je Fellokk. Ukázal na svou družinu a dodal:

"Tihle válečníci to udělali - a rozhodli se správně."

„Takovo slovo je zákonem pro každého Džerra," prohlásil vyjednaváč, kterého Gounell představil jako Reokka.

„A kdyby vám Poulones přikázal, abyste skočili z plošiny, udělali byste to? Nebo kdyby po vás chtěl, abyste vyhodili do povětří hrad, udělali byste to?"

Šaukk předstoupil před mladého válečníka a řekl: „Tobě se nemusíme zpovídat. Ustup, ať můžeme jít za takou Poulonesem a podat mu hlášení."

Fellokk poznal, že ti tři by klidně položili za Poulonese život. Svědčilo v jejich prospěch, že se tím nijak netajili. Upřímnost je však nemohla spasit, neboť by byli jen vlažní stoupenci, i kdyby je omilostnil. Protože nebyli ozbrojeni, odložil také Fellokk své zbraně. „Odet" vane Goušaranem nový svěží vítr. Cesta k Poulonesovi vede jen prese mě."

Gounell zaútočil jako první. Rozzuřeně zařval a vrhl se na Fellokka. Kvůli těžkému brnění nebyl tak pohyblivý a mladý válečník se snadno vyhnul jeho výpadu a současně mu nastavit nohu. Gounell o ni zakopl a upadl. Fellokk mu poklekl na záda a zkroutil mu ruce, až bylo slyšet, jak za-praštěly ramenní klouby. Vyjednaváč vyl bolestí a zlostí zároveň, dokud to s ním Fellokk neskoncoval. Popadl ho za hlavu, prudce jí trhl a zlomil mu vaz.

Vzápětí se proti němu vyřítíl Šaukk. Fellokk mrštně uskočil, popadl ho vzadu za kalhoty a za límec a vymrštil ho do vzduchu. Zoufale máchaje rukama vyjednaváč přeletěl přes okraj plošiny a zřítíl se do hloubky.

Reokk využil okamžiku, kdy Fellokk zápasil se Šaukkem, a vpadl mu do zad. Sklonil hlavu a chystal se ho nabodnout na roh. Mladý válečník včas vycítil protivníkovy vyplavené hormony a vystihl jeho záměr dřív, než ho spatřil. Včas uskočil, obrátil se a srazil útočníka k zemi. Reokk se udeřil hlavou o plošinu a ulomil si roh. Zatímco se omámený protivník pokoušel vstát,

sebral Fellokk Jeho roh a zabořil se mu jím jako dýkou do břicha. Reokk sebou po chvíli přestal škubat, ale Fellokk do něj nepřestával zuřivě bodat.

Konečně ho popadl za ruku jeho druh Wokkon a křikl na něj: „Nech už toho, Fellokku! Mrtvější už tenhle bastard nebude."

Supící válečník pustil zohaveného protivníka a rozhlédl se. Pátral po kamerách, žádnou ale neobjevil. Doufal, že Poulones sledoval celý výjev a vytušil, že příště přijde na řadu on.

^ A ^

Sotva takoví ohlásili, že se Gounell, Reokk a Šaukk vracejí, spatřil, jak je zastavují vzbouřenci a Fellokk je zabíjí jednoho po druhém v čestném souboji. Poprvé si Poulones uvědomil, že největší nebezpečí mu hrozí od tohoto válečníka. Stále se rodili Džerrové obdaření vůdcovskou schopností. Bylo na vládnoucím takoví, aby se chránil a nechal je včas zlikvidovat. To se také Poulonesovi dosud dařilo. Fellokka ovšem nedokázal prokouknout, ačkoli se s ním přednedávnem setkal- Dokazovalo to, že tenhle bojovník má v sobě cosi mimořádného, před čím se musí mít na pozoru.

Kdyby byl Poulones odhalil Fellokka včas, jistě by se situace na hradě tolik ne-vyostřila. Už se ale stalo a také nyní musel hledět, aby se znovu dostal do sedla. Stále ještě měl neomezenou moc. Fellokk dostane, co mu patří.

„Necháme povstalce chcípnout hladem," rozhodl také Poulones. „Cušerechu, okamžitě jim zaraz příděly. To je oslabí. Džerro nerad bojuje s prázdným břichem. Potravu budou dostávat jen ti, kteří jsou mi věrní a oddaní."

„Jak poroučíš, tako Poulonesi," řekl sedmdesátiletý, pořád ještě ale statný serof zásobování ponížene a vzdálil se.

Celý sektor velitelského stanoviště obsadili ozbrojení roboti a válečníci věrní takoví. Nemohl do něj vstoupit ani jej opustit nikdo, kdo neprošel nejprísnější kontrolou. Pouze zde se také Poulones cítil v bezpečí.

Vnímal velmi dobře nepřátelskou atmosféru, která se šířila všemi hradními zákoutími. Dotírala na něj odevšad, přesto stále ještě věřil, že krizi dokáže překonat.

Barraš Guulor a serof války Čoch sice neuposlechli jeho rozkazu, aby se dostavili na velitelské stanoviště (tvrdili, že se cítí bezpečněji před vzbouřenci ve svých komnatách), i nadále však na ně spoléhal. Čoch mu možná zazlival, že rozpůlil jeho nejbližšího přítele a spolupracovníka Garracha, na druhé straně ale mu exemplární potrestání serofa strategie patrně zabránilo v tom, aby přeběhl na druhou stranu.

Neobjevil se ani Onkerk, také ovšem plně chápal jeho odůvodnění, že musí chránit zajaté Terrance před povstalci. Taká Poulones mu dokonce uložil speciální úkol -v případě, že by povstalci pronikli proti všemu očekávání až k němu a zbavili ho moci, měl Onkerk usmrtit všechna rukojmí.

Serof přijal toto pověření s nadšením. Pokud se snad vzbouřenci chopí moci, ať se ukáže, zda odolají Terrancům, když nebudou mít žádná rukojmí!

Když Cušerech odešel, obrátil se Poulones k druhému ze serofů, kteří se nebáli za ním přijít. „Proč tak příšerně smrdíš, Adyši?“ pokáral serofa pro sociální pořádek. „Určitě je to tím, že jsi tak hrozně tlustý.“

„Jsi jediný, kdo mi vytýká, že nepříjemně páchnu, tako,“ ohradil se serof.

Poulonesovi zalichotilo, když mu Adyš potvrdil, že mu ještě dobře fungují smysly. „Ať je to, jak chce, Adyši, i nadále budeš přísně zasahovat proti všem narušením pořádku. Očekávám, že mi přineseš na podnose hlavy štváčů.“

„S radostí tako.“

„A teď ty, Aggoši,“ řekl Poulones serofovi dohlížejícímu na Footy. „Nemáš také dojem, že se ti Footové v poslední době nějak vymkli a že tvůj dozor nad nimi není dostatečný?“

„To si rozhodně nemyslím,“ zaprotestoval Aggoš sebevědomě. „Jistě, trochu jsem jim povolil uzdu. Oni sami ale dobře vědí, že si nemohou zase tolik vyskakovat. Pořád ještě je mám v hrsti.“

Taká Poulones vycítil. Že serof Je o tom pevně přesvědčen, a to ho upokojilo. •

„Poslouchej mě dobře, Aggoši,“ prohlásil také důrazně. „Situace se vyhrocuje a dramatizuje víc, než bych byl ochoten přiznat před ostatními. Mohlo by se klidně stát, že dojde ke střetnutí, v němž mohou být jazýčkem na váhách právě Pochtové. Musím si být jistý, že je dokážeš v roz-- hodujícím okamžiku zmobilizovat proti mým nepřítelům.“

„To není vůbec žádný problém,“ ujistil Aggoše taku. „Uposlechnou všech mých rozkazů.“

Jak Špatné znáš své svěřence, Aggoši, pomyslel si znechuceně Foot Bousseor, který odposlouchával rozhovor Džerrů z tajné skrýše.

Když se vzdálil Adyš, obdržel Poulones zprávu, že se serof Cušerech nedržel jeho rozkazů a nechal rozdělovat dávky potravin neomezeně všem Džerrům. Včetně rebelů! „Podepsal sis rozsudek smrti, Cušérech!“ vykřikl rozezleně také a vydal příslušný pokyn.

^ A ^

Fellokk se po každém úspěšném úderu, který provedl se svými spojenci a příznivci proti Poulonesovi, stále znovu přesvědčoval, jak skvěle chutná moc. Bořit postupně s vynaložením nepatrné síly celou mocenskou strukturu bylo něco docela jiného

než porazit rovnocenného protivníka v osobním souboji.

Sice neodpovídalo smyslu pro čest ani mentalitě obyčejného válečníka Fellokka takto vítězit nad druhými, ale Fellokk už na druhé straně dávno nebyl obyčejný válečník. Z prostého zbrojnoše se stal vrchním velitelem zbrojnošů.

Zrodil se, aby se stal takou. A taky se jím chtěl stát.

Jeho" stoupající moc potvrdil serof války, když mu v těchto rozhodujících chvílích oznámil, že se na něj obrátil s prosbou o radu serof Cušerech. Prý dostal od Poulonese rozkaz zásobovat pouze bojovníky věrné takoví. Čoch mu doporučil, aby se řídil opačným rozkazem a přiděloval potraviny pouze Fellokkovým stoupencům.

Cušerech se sice neodvážil uposlechnout Čechovy rady v celém rozsahu, nicméně se vzepřel takoví a přiděloval stanovené dávky všem Džerrům.

Fellokk znal Cušerecha příliš málo, než aby uhádl jeho pravé pohnutky. Nevěděl, jestli se tak chová proto, že vítá plán napadnout Terrance, nebo proto, že si to nechce rozházet ani s jednou stranou. Bylo mu to ovšem v této chvíli zcela lhostejné, rozhodující bylo, že se serof zásobování postavil proti takoví. Nový taká se mu za to také patřičně odmění.

Cušerech se uchýlil zpátky do svých komnat. Poulones mu poskytl rotu robotů, kteří ho měli chránit proti útokům povstalců. Roboti však podléhali výhradně takovu velení. Když se Poulones dozvěděl, že serof nesplnil jeho rozkaz vyhladovět vzbouřence, na dálku patřičně naprogramoval své automatické podřízené.

Ti se na Cušerecha nemilosrdně vrhli. Namířili zbraně na stěny jeho luxusního příbytku a začali do nich pálit. Rozstříleli je tak, že z nich nezbyl téměř žádný pilíř, jež by držel strop. Potom zahnali serofa do kouta a namířili své zbraně pro změnu na něj.

„Nedá se to nějak zarazit?“ zeptal se Fellokk Seassora.

„Pro Footy není na hradě nic nemožné,“ odpověděl. „Měli bychom to ale vůbec zarážet?“

„Myslím si, že Cušerech za to stojí,“ namítl Fellokk. „Prokázal dobrou službu naší věci. Nechť tedy žije a ponechá si své postavení.“

Roboti mezitím obklíčili serofa a pozvedli zbraně. Náhle strnuli, když se na dálkové ovládání napojili Footové a převzali nad nimi velení. Ať vysílal Poulones robotům jakékoli povely, už se k nim nedostávaly.

Fellokk si čím dál náruživěji vychutnával vzrůstající moc.

Zakrátko ale obdržel od Footů zdrcující hlášení.

„Serof Onkerk zahájil přípravy k hromadné popravě Terranců!“

Pokud by se Onkerk dopustil tohoto šíleného kousku, připravil by Džerry o nejsilnější nátlakový prostředek proti Terrancům! Tomu bylo potřeba zabránit za každou cenu.

Pozemšťané 7

Když se Bré Tsinga po několikahodinovém spánku vrátila, aby dál pracovala na Genheredově psychice a oživila jeho ducha, trvalo jí hodně dlouho, než Nongga našla.

Upozornil ji na něj jev, který v ní vyvolal bezmezny úžas. Psycholožka se .vznášela chodbou a minula několik odboček, nikde ale Genhereda neviděla. V náhlém popudu zamířila po točité rampě do vyššího poschodí. A tam se to stalo.

Chodbou se koulelo něco jako kolo. Nemělo žádné paprsky a „loukoť“ byla vlastně tenký pásek. Na její vnější i na vnitřní straně byly vidět vyvýšeniny různých geometrických tvaru, příliš malé, než aby se na nich daly rozlišit podrobnosti. Pomalu

se otáčejíc, kolo zmizelo ve stěně a vynořilo se o kus dál. Jen bylo mnohem menší.

V dálce se objevilo druhé kolo, blížilo se vzduchem k Bré, zahnuło, prošlo stěnou, a když se z ní značně zmenšené opět vylouplo, koulelo se za prvním.

To se několikrát opakovalo, dokud takto nevzniklo deset kol. Otáčela se kolem společného středu v různých vzdálenostech a po různých oběžných dráhách.

Ve středu se zjevila jasná rudá koule. a zářila jako...

Rudý obr, blesklo kosmopsycholožce hlavou.

Slunce se nadouvalo stále víc, až pohltilo celou chodbu a přehnalo se nad Bré. Musela na okamžik zavřít oči, a když je otevřela, začala celá hra odznovu, pouze poněkud obměněná.

Jedno z kol zbytnělo do gigantických rozměru, doslova roztrhlo chodbu a otočilo se - Bré měla dojem, že se do něj zřítí. Byl to však jen optický klam. Stála i nadále na podlaze chodby, ale vnitřní klenbu kola jakoby převrácenou naruby měla tak blízko, že skutečně viděla mnoho budov vedle sebe — bylo to celé obrovské město.

Než jí však bylo dovoleno rozeznat podrobnosti, město jako by jí proniklo a objevilo se další kolo... Vynořila se další kola a seskupila se kolem slunce... Slunce vyhaslo a do popředí se dostalo další kolo. Zmizelo ve stěně... a objevilo se další, podobné ostatním, jen s jiným sklonem a jinými uskupeními budov na vnější a vnitřní straně...

Bré Tsinga by mohla přihlížet této úchvatné hře donekonečna, musela se ale od ní odtrhnout a povolat na pomoc rozum.

První otázka zněla: Jak vznikla tato projekce v dosud neživé budově? Druhá otázka zněla: Vyvolal tenhle proces Genhered?

Když Bré začala usilovněji pátrat po Nonggovi a nenechala se rozptylovat sko-

točením otáčejících se kol, spatřila ho, jak stojina rohu jedné odbočky. Paže měl rozpráhnuté a máchal jimi jako dirigent. Mnohdy to vypadalo, jako by chtěl sáhnout po nějakém kole a chytit je, pak jako by k sobě chtěl jiné kolo přivábit, neboje naopak od sebe odehnat.

Stál tam a ve tváři měl zasněný výraz. A jeho mimika se měnila každou vteřinou. Bré měla dojem, že je v určitém souladu s tancem kol. A dovedla si také dobře představit, že slyší příslušnou melodii - sama[^] si namlouvala, že vnímá tuto neslyšnou symfonii.

V té chvíli si uvědomila, že tuto projekci musel aktivovat Genhered! Nějakým způsobem spustil mechanismus této hry a stal se dirigentem pohrávajícím si s koly. Jak to ale jen dokázal?

Projekce pohnala přesně ve chvíli, kdy si položila tuto otázku.

Genhered do ní zabodl velké hnědé oči a jí přišlo líto, že ho vyrušila a že opět zaleze do své psychické ulity a na dlouhou dobu se před ní uzavře.

„Je od tebe nevhodné mě potají sledovat,“ řekl nečekaně Genhered.

„Neudělala jsem to schválně, Genherede,“ odpověděla po pravdě. „Hledala jsem tě. Chtěla jsem si s tebou jen popovídat a stala jsem se neúmyslně svědkem tohoto představení. Poviš mi, co mělo znamenat?“

„To byla moje vlast,“ přiznal se Nong-go bez váhání. „Moje domovské slunce s dvanácti sférickými koly, Zeunem, Mevedem, kde jsem se narodil, Kortem, Grendissem, Kenteullenem...“

Vtom spadly kosmopsycholožce šupiny z očí. Byla tam. Byla na Kenteullenu, patřila k pozemské výměnné delegaci, která byla přemístěna ve faktorovém elementu na Kenteullen. Společně s My lesem Kantorem a roztržitým fyzikem Tautmem Aagenfeltem, který se vzdálil od její skupiny a zmeškal

zpáteční transport... Zůstal na 9ienteulle-nu...
"- . j]

Náhle ji bylo všechno jasné. Podivuhodné blesky na obzoru, zvláštní světla na obloze, jez byla téměř zcela zahalená mraky... to všechno, o čem tehdy nijak zvlášť nepřemýšlela, jí nyní potvrzovalo, že se nacházeli na vnitřní straně sférického kola.

Jaké to poznání. Nebylo to nic, co by snad v Čistotu Khanovi vyvolávalo slastné mrazení, pro ni to ale byla neuvěřitelná zkušenost.
*,'

„Nemohl bys to zopakovat, (Jlenherede? “ zeptala se Nongga váhavě. }

„Já nevím,“ odpověděl nepřítomně. „Byla to čirá náhoda. Ale k^o ví... když mi dopřeješ klid...” \

A Genhered dokázal ještě jednou oživit tajuplný jev. Tentokrát však to nebyla projekce soustavy Teuller, nýbrž obrovské technické zařízení. Nonggo se nemohl nabažít. Prohlížel si složitou konstrukci ze všech úhlů a různě šiji zvětšoval a zmenšoval.

Bré se mu tentokrát neukázala, aby ho nerušila. Potom se ale přece jen dopustila chyby. Vyletěla z faktorového elementu a spojila se s Khanem. Chtěla vyzvat My-lese Kantora, aby se jako multivědec pokusil vypátrat, co asi představuje technický div, který tak učaroval Genheredovi.

Komisař LSP však odmítl splnit její prosbu. „Myles Kantor stále ještě příliš truchlí pro Kalliu a nezvládl by to,“ řekl. „ Zřejmě utrpěl něco jako recidivu, chudák; momentálně se o něj stará Atlan: Pošlu li místo něj dva vědce, kteří strčí Kantora do kapsy. “

Ti dva se jmenovali Start Aguein a Bróm Plochin a zabrali si v jejím bungalovu dva hostinské pokoje. Bré Tsinga instalovala v bezpečné vzdálenosti od Genhereda kameru, aby ho oba vědci mohli pozorovat z bungalovu, aniž se dozvěděl, že jsou zde. Aguein a Plochin záhy zjistili, že jde o mikrozařízení, které Nonggo mnohoná

sobné zvětšuje. Bré doufala, že zanedlouho vypátrají víc. Na chvíli ponechala vědce samotné, a když je pak zkontrolovala, zaznamenala, že jeden z nich chybí.

„Start to zpackal,“ řekl jí provinile Bróm Plochin. „Snažil jsem se mu to rozmluvit, ale neposlechl mě a přiblížil se k Nonggovi...”

Psycholožka už ho dál neposlouchala. Dívala se na holokrychli, v níž byla vidět prázdná chodba. Ani památky po mnohonásobně zvětšené projekci mikrozařízení, ani památky po Genheredovi.

Stort Aguein se vrátil zakrátko zpátky a tvářil se zkroušeně, i když možná jen naoko. Bré Tsinga nepřijala jeho omluvy a vyhodila oba vědce z faktorového elementu. Hřálo ji u srdce, jaké pokroky prodělám zaznamenala s Genheredem. Nyní mohla zřejmě začít pěkně od začátku.

Mohla si za to sama. Rozhodla se, že příště už nebude zasvěcovat Cistola Khana do svých dalších kroků. A mohla jen doufat, že jí Genhered nepřestál důvěřovat úplně. A jakou jí přítom dalo práci ho přesvědčit!

8.

„Chlenakku, musíš mi pomoci zarazit to šílenství, pokud chceš nastoupit na Onkerkovo místo,“ zapřísahal Fellock vrchního žalárníka.

„Velmi rád!“ ozval Se Chlenakk a překypoval nadšením.

Propašoval Fellocka do vězeňského sektoru i přes bezpečnostní opatření vyhlášená Onkerkem. Válečníkovi se zde naskytl odpuzující pohled. Terranstí zajatci byli bez ohledu na svůj stav hromadně natěsnáni v elektricky nabitých rommalových sítích, které se běžně používaly při případech a na lovu. Zpravidla se rozhazovaly na prchající oběti z letících šourchtů.

Ke každému z celkem čtrnácti balíků plných lidských těl byla připevněna implozivní mina. Implozivní proto, aby po její případné iniciaci nedošlo k poškození okolního prostoru.

„Kde je roznětka, Chlenakku?“ zeptal se válečník žalárníka.

„Onkerk ji má na svém těle. Vím, na co myslíš, ale na to zapomeň! Neměl bys šanci dostat se k ní včas. Kdyby tě Onkerk zmerčil, okamžitě by ji aktivoval. Mně by se to možná povedlo.“

„Možná. Ne, ne, radši to risknu já a odprásknu Onkerka ze zálohy.“

„Připadá mi to příliš riskantní,“ namítl Chlenakk. „Když ho totiž nezasáhneš smrtelně hned napoprvé, bude mít pořád ještě dost síly na to, aby aktivoval roznětku. Budeme mít větší šanci, když to provedu já. Věř mi, já to zvládnou. Hrozně mě potěší, když zatnu Onkerkovi tipec.“

„Pro mě za mě... Asi máš pravdu, Chlenakku,“ prohlásil Fellokk zamyšleně. „Nezapomeň, že zajatci, to je naše nejsilnější zbraň v boji proti Terrancům. Když zemrou, nemáme na ně čím tlačit. Zbytečně neriskuj.“

„Jsem si plně vědom obrovské odpovědnosti,“ řekl žalárník. Vzápětí vylezl ze skryše a nechal válečníka samotného.

Dlouhou dobu se nic nedělo. Náhle se ozvalo zaharašení a kdosi vstoupil do žaláře. Byli to ale pouze dva roboti, kteří přivázeli zajatce zpátky od výsledku. Strčili je k ostatním do sítí.

Znovu uplynul nějaký čas a Fellokkovi to připadalo jako celá věčnost. Nakonec to nevydržel v úkrytu a vydal se hledat Chienakka. Příliš dobře se ve vězeňském traktu nevyznal, nicméně věděl, kde se nachází sekce, v níž byli vyslýcháni zajatci. Tam také byly Onkerkovy úřadovny.

Fellokk se právě chtěl prosmýknout klenutou místností, v níž se tyčila hromada terranských mrtvol, když za sebou uslyšel

hlasy- Nejprve rozeznal Chlenakkův a hned nato Onkerkův.

„Jak Je možné, že se jim dosud dařilo zatajovat tuhle informaci?“ zvolal serof rozčileně. „Neměl jsem na detektoru lži jediného Terrance, který by mi nepověděl všechno, co ví. A ptal jsem se na všechny. Nesmrtelné z jejich národa.“

„Odpověď je prostá,“ ozval se Chlenakk. „Tenhle Terranec ještě nebyl vyslýchán. Byla to svým způsobem moje nedbalost. Šetřil jsem ho, protože Je lékař a chtěl jsem, aby ošetřoval své soukmenovce.“

„A jsi si jist, že ví víc než ostatní o tom, jak lze získat nesmrtelnost?“

„Moudřejší budeme, až ho vyslechneme. Myslím si, že za pokus to stojí.“

Ten Chlenakk Je ale hazardér! pomyslel si Fellokk. *Vláká Onkerka pod určitou záminkou do žaláře, aby ho vyřídil přímo, před mýma očima.*

Ti dva mezitím došli k jedné ze sítí, v níž se mačkalo sedmdesát Terranců.

„Který z vás je doktor Camil Denaigle?“ křikl Chlenakk do klubka lidských těl. „Ať se přihlásí. Potřebujeme ho vyslat ven jako vyjednaváče.“

„To jsem já,“ ozval se tlumený hlas. „Já jsem doktor Camil Denaigle. Tady jsem!“

Žalárník vypnul rommalovou síť. Žuchla i se svým obsahem na podlahu a otevřela se. Nějaký muž se zvedl a se zdviženou rukou se drápal přes těla svých soukmenovců ven. Při tom rozrušeně křičel pořád dokola: „Já jsem doktor Camil Denaigle!“

Došel k Chlenakkovi a Onkerkovi a při-krčil se, aby je příliš nepřevyšoval. Dokonce se stříhl hledět na ně přímo. Zřejmě se poprvé ocitl tváří v tvář nějakému Džerrovi a myslel si, že Džerrové nemají rádi, když se jim někdo dívá do očí.

Onkerk popadl Terrance oběma rukama v bocích a hravě ho zvedl do výšky- „Tak ty jsi doktor Camil Denaigle, který zná tajemství nesmrtelnosti?“ vykřikl.

„Cože... ? Já... ?“ zakoktal ohromený lékař.

V té chvíli střelil Fellokk Onkerka do hlavy. Nacházel se však v nevýhodném postavení a upálil mu jen polovinu obličeje. Serof zavyl, upustil Terrance a hmátl po roznětce implozivní miny. Jenže Chlenakk ho bleskurychle chytil za obě ruce a zkroutil mu je za zády.

„Budeš mít teď lepší ránu, Fellokku?“ zvolal.

Válečník dorazil Onkerka další ranou. Potom vyšel z úkrytu, odebral nebožtíkovi impulzátor a zajistil ho. „Zbytečně jsi riskoval touhle fintou. Mohli jsme vzbudit obrovský rozruch,“ pokáral Chlenakka.

„Musel jsem to tak udělat,“ namítl. „Chtěl jsem ti ho nabídnout jako na talíři.“

Terranci před nimi bázně ustupovali. Vtom Fellokk objevil mezi nimi jednoho, kterého znal. Všichni Terranci sice připadali Džerrům stejní, tohoto si ale válečník zapamatoval velmi dobře. Byl starší než ostatní a přes kostnatý obličej se mu táhla zbrázděná, jakoby vydělaná kůže. Fellokk k němu přešel a Terranec si bázně kryl hlavu pažemi.

Mladý bojovník zapnul ukořistěný translátor a řekl mu: „Ty jsi přece ošetřovatel desetinohé obludy v terranské zoo, která roztrhala na kousky mého přítele Acktima.“

„Nic nevím, nic jsem neudělal,“ bědoval staroch.

„Přirozeně, že jsi to ty,“ poznamenal Fellokk. „Byl jsi můj první úlovek. A na první úlovek se přece nezapomíná.“ Neměl v úmyslu tomu muži ublížit, naopak, cítil, že ho k němu váže svým způsobem přátelské pouto. Nechal ho ale na pokoji, když viděl, jak je vystrašený.

Zůstal stát dost daleko od něj, aby neměl pocit, že ho ohrožuje, a zeptal se ho:

„Jak se jmenuješ?“

„Bytus Bottoni... Stačí ale Byte... Nic jsem neprovedl...“

Fellokk se rozhodl, že si to jméno zapamatuje. Prikázal Chlenakkovi, aby vypustil lidi ze sítí, a pak měl v úmyslu vytáhnout do poslední rozhodující bitvy. Ještě předtím mu ale zavolal footský vůdce.

„Na to se musíš podívat, Fellokku,“ řekl Seassor.

Bylo to neuvěřitelné. Patrně se to ještě nikdy nestalo v dlouhých dějinách Goušaranu a zdálo se, že to bylo poprvé a naposledy. Válečník sledoval serofa Aggoše, jak klopýtá svým komnatami, štvaný Footy jako zvíře. Celý vyděšený na ně řval rozkazy, ale Poetové na ně nijak nereagovali. Mlčky pronásledovali prchajícího serofa, než ho konečně zahnali do kouta.

Aggoš se naposledy pokusil apelovat na jejich rozum a varoval je, aby na něj nesahali. Poctové se na něj ale vrhli a doslova ho pohrbili pod svými nepatrnými tělíčky. Byla jich spousta a skoro to vypadalo, jako kdyby se jich na něm hemžilo všech osm set.

„Aggoše si můžeš odškrtnout, Fellokku,“ oznámil válečníkovi Seassor. „Máš ještě nějaké jiné nepřátele na hradě?“

„Už pouze jednoho. Právě přichází na řadu.“

Fellokka ale ještě včas napadlo, že už uplynuly hodiny od chvíle, kdy Poulonesovi vyslanci nabídli Terrancům jednání. Vlastně by nebylo špatné to Terrancům připomenout, aby třeba nepodlehli panice a neudělali něco ukvapeného, nepředloženého. Okamžitě učinil příslušné kroky. A to Poulonesovým jménem. Koneckonců byl to pořád ještě taká.

Pozemšťané 8

Cistoto Khan byl stale na cestách, protože mnoho věcí nebylo možné zařídit poradami na dálku. Pendloval mezi svým hlavním stanem ve věži kosmodromu, PA-

Ke všemu se mu pravidelně ohlašovala První Pozemšťanka a vyptávala se ho na nejnovější stav. Ten se však neměnil. Nestalo se nic od chvíle, kdy se z faktorové bariéry vynořili tři džerrští vyjednaváci. To komisaře LSP poněkud znervózňovalo, neboť mezitím uplynulo už několik hodin.

Kde jen trčí taká Poulones se svou nabídkou na smír?

Náhle vypukl poplach. Severní stěnou faktorového elementu proletěl osamocený stroj, jaký Terranci v životě neviděli. Byl 25 metru dlouhý, plochý, nahoře otevřený a měl mírně klínovitý tvar. Na předí byla vidět vzpřímená postava. Mávala oběma pažemi a zjevně na sebe chtěla přilákat pozornost.

Byl to Pozemšťan. Muž, lépe řečeno stařec.

Čistoto Khan se okamžitě vydal trans- miterem na místo.

Cizí kluzák přistál dvě stě metru od bariéry. Staroch z něj vylezl a hnál se jako štvaný fúriemi pryč od faktorového elementu. Stroj se vzněs a vrátil se. Komisař LSP vyslal starci vstříc roboty a ti ho zakrátko dovedli k němu.

Bylo mu určitě hodně přes sto padesát let, byl na pokraji sil, ale zjevně šťastný. Šlachovité tělo se mu třásl a vysíleně chrčel. Pohledem těkal z jednoho vojáka na druhého, když ho obklopili.

Čistoto Khan si k němu prorazil cestu a zeptal se ho: „Kdo jsi, starce? Džerrové tě propustili, nebo se ti podařilo jim utéct?”

„ Utéct? ” Staroch zavrtěl hlavou a kuckavě se zachechtal. „Na útěk... nebylo ani pomyslení.” Několikrát se sípavě nadechl a pak dodal: „Byte - Bytus Bottoni... ošetřovatel terranijské zoo...”

Komisař LSP si okamžitě vzpomněl na

zmasakrovaného cizáka a na to, že od té doby byl pohřešován jeden ošetřovatel.

„ Proč tě Džerrové pustili ? ”

Byte se mezitím zotavil natolik, že mohl mluvit souvisle. „Poslali mě k vám se zprávou. Chtějí vy jednat o volném odchodu. Nemáte nic podnikat, jinak zabijí rukojmí. Myslím to vážně. Bože můj, co všechno zkusili lidé, kteří jim padli do rukou! Já jsem z toho vysel ještě báječně, alespoň mě ne- ' mučili...”

„Kdy tedy s námi budou konečně jednat? ” zeptal se ho Čistoto Khan. Rozhodl se, že podrobnosti si vyslechne později.

„Brzy, velmi brzy,” řekl Byte. „ Ten pruhovaný jako tygr mi věčně lil do hlavy jedno a to samé: Byte, vyříd' svému náčelníkovi, že taká Poulones se dostaví osobně k Terrancům a bude s nimi jednat. A tohle poselství mám předat. Nic víc.”

Komisař přenechal Bottoniho medirobotům a své zástupkyni Flámu Gorbendové, aby se ho později vyptala na poměry panující u Džerrů.

Potom pohlédl k severní straně bariéry faktorového elementu. Příliš nevěřil, že Džerrové miní svou nabídku ke smíru doopravdy. Proč pořád oddalují jednání? Chtějí získat čas? A proč by rádi získali čas, když se miní vzdát?

Ať už mělo chování Džerrů jakékoli důvody, Cistolu Khanovi nezbývalo než čekat.

9.

Taká Poulones přihlížel čím dál ustaraněji, jak se všude postupně drolí jeho moc a vliv. Drzost toho zmetka Fellokka ustavičně rostla. Nejprve veřejně zabil tři takový vyjednaváče, když se vrátili od Terranců, a tím vlastně vyhlásil Poulonesovi boj. Potom se proti náčelníkovi jednoznačně postavili Čoch a Guulor. A nakonec pře-

běhli na druhou stranu také Cušerech a Adyš.

Poulones si vyčítal, že smradlavého Adyše už dávno neodstranil. Serof pro sociální pořádek byl pro něj čím dál nevyzpytatelnější, protože nepříjemně páchl. Nyní ho zlobilo, že ho nerozmáčkne jako obtížný hmyz jen tak, z čiré antipatie.

Naproti tomu Cušerech ho těžce zklamal. Nikdy by ho bylo nenapadlo, že ho serof zásobování nechá na holičkách a při prvním náznaku mocenského převratu vystřídá strany. Poulonesův rozkaz k jeho likvidaci přišel pozdě. Povstalci a Fellokk už byli příliš silní a podařilo se jim Cušerecha zachránit.

Bylo však ještě hůř. Za obět' padli vzbouřencům jeho nejvěrnější serofové Onkerk a Aggoš. Onkerk zahynul díky lsti svého nejbližšího důvěrníka Chlenakka, dřív než stačil popravit zajaté Terrance. A Aggoše sežrali zaživa Footové, kteří byli mnoho let jeho svěřenci.

Zdalo se, že je všechno ztraceno. Taká Poulones však věděl, že má ještě jednu šanci, jak si zachovat moc. Chtivý Fellokk mohl totiž povýšit na náčelníka pouze jedním způsobem: Musel stávajícího taku porazit v čestném souboji.

A to Poulonesovi vyhovovalo. Už neplatily žádné lsti a triky. V boji Džerra proti Džerroví záleželo na síle a obratnosti. Vítězil ten, který byl lepší. A Poulones doufal, že to bude on.

Taká se -nacházel v nepříznivějším postavení, protože mohl ztratit všechno - Fellokk naproti tomu mohl jen přijít o svůj ubohý život. Navíc byl mladý, a přitom už zkušený válečník, zatímco Poulones už delší dobu osobně nebojoval.

Přesto neviděl svou situaci zase tak beznadějně. Jeho tělo bylo zocelené, byl na vrcholu a pořád ještě jeden z nejsilnějších mezi Džerry. A navíc měl bohaté zkušenosti. Mladší protivník se mu nemohl vyrovnat v tom, co ho naučil život.

Taká Poulones si musel přiznat, že zatím prohrává boj o moc na všech frontách. A proto se přichystal na poslední, rozhodující bitvu: Odložil všechny zbraně a šaty. Svlekl se do nahé a ponechal si jen náramek udávající jeho tělesnou teplotu.

Pohlédl na něj a zjistil, že jeho krev pulzuje a dosahuje téměř bojové teploty. Než se sejde s Fellokkem, bude vrít jak se patří.

Posléze vypnul všechna ochranná zařízení, která mu beztak nebyla k ničemu, pro-, lože měl kolem sebe téměř samé zrádce, a opustil své komnaty.

S hlavou hrdě vztyčenou procházel chodbami a stoupal po schodištích. Uvědomoval si, že ho nyní sledují tisíce Džerrů. Stoupal stále výš a výš a myslel při tom na zrádce a na to, jak s nimi zatočí, až porazí Fellokka. Zvyšovalo to jeho vzrušení, teplotu a krevní tlak.

Jen ať si Fellokk přijde, on je připraven!

Obradně šplhal po schodištích a dostával se do sektorů, do nichž od mládí nevstoupil. Záměrně nikam nepospíchal, protože věděl, že Fellokka tísni čas a musí neustále počítat s případným protiúderem Terranců. Netrpělivost ho možná donutí, že přestane být opatrný.

Taká Poulones v duchu viděl před sebou mladého horkorevníka, jak se pomalu, ale jistě přestává ovládat. Zrádci, kteří se stali jeho pomocníky, nyní musí zřejmě držet tu zdivočelou šelmu vší silou. Fellokka zaslepuje zuřivost a krev v něm vře a dohání ho ke kolapsu.

Takový byl mladý válečník v jeho představách, takto ho chtěl zastihnout, aby to s ním mohl rychle skoncovat.

Konečně Poulones dorazil k vytouženému cíli — k vrcholu hradu Goušaran ve výšce víc než šest kilometrů nad rudou půdou Thorrimu.

Byla jen škoda, že rušivá pole bránila ve výhledu na faktorový element. To by byla správná kulisa pro rozhodující boj.

Úplně nahoře byla plošina o průměru čtyřicet metrů, z jejíhož středu se tyčila věž vysoká třicet metrů.

Taká Poulones nyní dosáhl potřebné bojové teploty. Krev mu pulzovala v cévách ve správném taktu. Svaly měl uvolněné. Dlouhý výstup mu nijak neubral na síle.

Fellokk mohl klidně přijít.

A také že přišel. Poulonese překvapilo, když ho viděl, jak se přehoupal přes okraj plošiny. Bylo mu jasné, že jeho sok vylezl nahoru po vnějším opláštění hradu. Byla to sice dokonalá ukázka mladistvé síly a výdrže, ale pro nadcházející boj to nemělo žádný význam.

„Tady jsem, Poulonesi!“ zvolal Fellokk. Byl nahý a vybavený teploměrem stejně jako jeho protivník. „Skončujeme to co nejrychleji, neboť na mě jako na nového taku čekají důležité úkoly.“

Mladý válečník ani trochu nepřipomínal rozrušenou bestii, jak by si přál Poulones. Působil uvolněně a vyčkával, ačkoli displej náramku udával nejvyšší bojovou teplotu.

Taku ani nenapadlo učinit první krok. Chtěl dát přednost mládí. Jen se trochu nahnul, dal paže mírně od těla a zaujal číhavý postoj.

V tom se stalo něco, co vyvedlo Poulonese lehce z míry. Mlha v rušivých polích se nečekaně rozplynula a objevila se širá pláň rudé thorrimské půdy. Bylo vidět až k úpatí faktorové parní bariéry.

„Vidíš je, mé bojovníky, Poulonesi?“ vykřikl Fellokk. „Nemohl jsem čekat. Zbytečně bychom ztráceli čas, než bych jim předvedl tvou mrtvolu. A proto zaujali už předem frontová postavení.“

I pro Poulonese to byl velkolepý pohled!

Všude podél faktorové bariéry se vznášely plně obsazené šourchty a chřeše. Byly jich stovky, tisíce! Nejbližší šourchty vypadaly jako větší hmyz, chřeše jako komáři. Tančily neklidně sem tam, jako by se už nemohly dočkat, až prorazí bariéru.

Vzápětí toto zákeřné opatření rozzuřilo Poulonese natolik, že se nedokázal udržet. Tatam byla náhle celá jeho bojová strategie

- nejprve vyčkat a nechat přijít protivníka.

Skutečnost, že se Fellokk opovážil vyslat válečníky, ačkoli Poulones byl stále ještě taká, ho málem připravila o rozum. Rozhodl se, že za tuto pohanu rozcupuje Fellokka na kousky.

Vrhl se na soka jako běs. Chráně se pravou paží, pozvedl levačku k smrtelnému úderu, prsty zaťaté, v úmyslu vyrvat Fellokkovi oční bulvy z důlků. Už už byl u mladého válečníka, když si uvědomil, že Fellokk na něj chytře použil jeho vlastní taktiku.

Bylo však už pozdě. Poulones se zaťal drápy pravačky do protivnickovy hrudi a hrábl mu levačkou po očích. Máchl však do prázdna. Na zápěstí ucítil Fellokkovy zuby a zaraženě se zahleděl na krvácející pahýl své paže. Ještě než si stačil uvědomit, co se mu vlastně stalo, vpadl mu Fellokk do zad, sevřel mu paží krk tak mocně, až mu vyvrátil bolestivě spodní čelist směrem vzhůru, takže se mu vlastní tesáky zabořily do lící. Poslední co viděl, než z něj vyprchal život, byla druhá Fellokkova ruka zarážející se do jeho hrudi..

Mladý válečník vítězoslavně zavyl a vyhodil srdce bývalého taky širokým obloukem do vzduchu. Padalo dolů ve slunečním světle filtrovaném šedivou bariérou a lehce sebou ještě škubalo. Dobře si uvědomuje, že ho Džerrové sledují z šourchtů

- a chřešů palubními dalekohledy a zaměřovači, zvedl Poulonesovu mrtvolu do výšky a držel ji nad hlavou.

Od této chvíle se z něj stal také Fellokk. Otočil se s mrtvolou bývalého taky nad hlavou jednou kolem své osy, aby ji ukázal bojechtivým soukmenovcům a vykřikl: „Chtěl jsi jít za Terranci a vyjednávat s nimi, Poulonesi. Můžeš tedy jít. Vyplním ti tvé poslední přání.“

Pozemšťané 9

' Cistolo Khan shromáždil všechno, co bylo potřebné a možné, aby se dalo kdykoli zaútočit na faktorový element. Přímou nad elementem se vznose I RAP ERMOON spěti dalšími loděmi třídy NOVA.

Když bude nezbytné, promění v prach a popel všechno, co se nachází uvnitř faktorového elementu - bez ohledu na tisíc zajatých rukojmí.

Jedno věděl komisař LSP jistě, i když se s tím nikomu nesvěřil: Raději obětuje tisíc Udí v elementu, než aby, ohrozil miliony obyvatel Terranie. K tomuto nepopulárnímu kroku se rozhodl už delší dobu předtím, než mu Fláma Gorbendová se zjevnou úlevou oznámila: „Z faktorového elementu se k nám blíží otevřený dzerrský kluzák. Na přídí sedí jedna rohatá osoba. Určitě to je taká Poulones. Džerrové asi přece jen chtějí s námi jednat!“

Cistolo Khan si zachovával jistou dávku skepse, třebaže i on cítil mírnou úlevu. Také jemu by bylo milejší, kdyby se pokojně domluvili s-Džerry a zachránili tisíc spoluobčanů.

Faktorovou bariéru prorazil druhý stroj, na jehož transportní plošině se vršila menší hromada předmětů. Pouhým okem se však nedalo poznat, o co jde.

Než komisař LSP stačil požádat o zvětšení dopravovaných předmětů, upoutal jeho pozornost kluzák s Jediným Džerrem na palubě. Dosud nejevil známky života

a nyní mu upadla hlava. Vzápětí přišel o jednu paži a pak i o druhou. Nakonec se rozpadlo na několik Částí celé jeho tělo.

Než se všichni vzpamatovali, letoun explodoval.

Terranskou severní frontovou linií se rozlehl hrůzyplný křik. Nevyvolala ho ovšem exploze kluzáku, nýbrž poznání, jaký náklad má na plošině druhý stroj. Byly na ní navrženy lidské mrtvoly...

Khan vyslal roboty, kteří zanedlouho přivezli celkem sto dvacet šest nebožtíka,

V té chvíli vypuklo nad Terranií peklo.

'Epilog

Fellokk obletěl v šourchtu Čtyři řady válečníků čekajících u faktorové parní bariéry na povel k zahájení operace a nechal se oslavovat jako nový taká. Ze šourchtů a chřestů k němu doléhal neuvěřitelný jásot. To mu dokazovalo, že ani jeden z válečníků si nepřeje vyjednávat s Terranci-

Všem šlo o jedno-o boj. " „Kořist a vítězství!“ křičel, když kolem nich prolétal. A tisíceronásobná ozvěna mu přinášela stejná slova: „Kořist a vítězství!“

Jeho válečníci byli rozpálení. Potřebovali se bít, aby si znovu zahladili krev. A taká Fellokk nakonec vydal svým netrpělivým Džerrům osvobozující povel k útoku:

„Kosa, Džerrové, kosa!“